

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
Game Point by Meg Jones
Перекладацький проєкт:
Переклад книги Мег Джонс «*Game Point*»

BA Paper

Veronika Kryha
PERb12240d

Research Supervisor:
Kovalenko Olena Mykhailivna
Associate Professor

Цим підписом засвідчую,
що подані на захист рукопис
та електронний документ
є ідентичні

28.05.2026

Kyiv 2026

Annotation

This translation project explores the translation peculiarities of tennis terminology and sports-related vocabulary in the novel *Game Point* by Meg Jones. The study investigates the lexical, stylistic, and semantic features of sports discourse and analyzes the techniques used to reproduce them in Ukrainian translation. The research particularly focuses on terminology adaptation, borrowing processes and productive word-formation models commonly found in English tennis vocabulary.

The paper is divided into two chapters: the first chapter presents the original text alongside its Ukrainian translation, highlighting the translator's approach to preserving the novel's precise appropriate translation. The second chapter provides an in-depth analysis of sports terminology employed by Meg Jones, focusing on its rendering into Ukrainian and word formation models in translation.

Special attention is devoted to preserving the dynamic character of sports narration, emotional expressiveness, and the authenticity of professional tennis communication. The research confirms that the successful translation of sports terminology depends on the balance between linguistic accuracy, readability, and cultural adaptation. The translation project emphasizes the importance of sports translation as a separate field of translation studies and demonstrates the complexity of rendering specialized vocabulary in contemporary fiction.

Keywords: *Game Point, Meg Jones, tennis lexis, sports terminology, lexical borrowing, translation techniques, word-formation models, translation challenges, linguistic analysis, contemporary fiction.*

Анотація

Цей перекладацький проєкт присвячений дослідженню особливостей перекладу тенісної термінології та спортивного лексикону в романі Мег Джонс «*Game Point*». У дослідженні вивчаються лексичні, стилістичні та семантичні особливості спортивного дискурсу та аналізуються методи їх відтворення в українському перекладі. Особлива увага приділяється адаптації термінології, процесам запозичення та ефективним моделям словотворення, що часто зустрічаються в англійському тенісному лексиконі.

Дипломна робота складається з двох розділів: у першому розділі представлено оригінальний текст поряд з його українським перекладом, висвітлюючи підхід перекладача до збереження точного та адекватного перекладу роману. У другому розділі наведено глибокий аналіз спортивної термінології, яку використовує Мег Джонс, зосередившись на її перекладі українською мовою та моделях словотворення в перекладі.

Особлива увага приділяється збереженню динамічного характеру спортивного оповідання, емоційної виразності та автентичності професійної тенісної комунікації. Дослідження підтверджує, що успішний переклад спортивної термінології залежить від балансу між лінгвістичною точністю, читабельністю та культурною адаптацією. Дипломна робота підкреслює важливість спортивного перекладу як окремої галузі перекладознавства та демонструє складність перекладу спеціалізованої лексики в сучасній художній літературі.

Ключові слова: «*Game Point*», Мег Джонс, тенісна лексика, спортивна термінологія, лексичні запозичення, перекладацькі техніки, моделі словотворення, труднощі перекладу, лінгвістичний аналіз, сучасна художня література.

Contents

Introduction.....	4
Chapter 1. Translation of <i>Game Point</i> by Meg Jones - Мег Джонс, « <i>Game Point</i> »	5
Chapter 2. Lexical borrowings and word formation of tennis terminology in <i>Game Point</i> by Meg Jones	31
2.1. Meg Jones: life, writing style, and the genre-style characteristics of <i>Game Point</i>	31
2.2. The particularities of sports discourse; borrowings, word formation in tennis lexis.....	32
2.3. Analysis of lexical borrowings translation techniques and word-formation models in <i>Game Point</i>	34
Conclusion	37
References	39
Appendices	40

Introduction

This project focuses on the Ukrainian translation of tennis terminology found in Meg Jones's novel *Game Point*, a work that combines dynamic sports narrative with authentic professional vocabulary. The aim is not only to examine the linguistic nature of tennis terms in the English original but also to analyze their rendering into Ukrainian, paying particular attention to lexical borrowings and productive word-formation patterns.

Tennis terminology is a multifaceted system enriched by numerous borrowings from French, Italian, and other languages, while modern English continues to develop new terms through compounding, conversion, and abbreviated formations. In *Game Point*, this terminology is embedded in match descriptions, dialogues, and character perspectives, contributing both to the realism of the narrative and the stylistic profile of the text. Translating these elements into Ukrainian requires more than direct lexical substitution: knowledge of established Ukrainian equivalents, and awareness of the broader linguistic processes shaping contemporary tennis vocabulary.

The object of this study is the system of tennis terminology represented in Meg Jones's *Game Point* and its Ukrainian translation, with particular attention to lexical borrowings and word-formation mechanisms.

The subject of the project is the Ukrainian translation of Meg Jones's *Game Point* and the system of lexical borrowings and word-formation patterns within the tennis terminology of the novel, as well as the strategies applied in translating these terms into Ukrainian. The project also explores theoretical aspects of sports translation, focusing on the challenges of preserving accuracy, stylistic consistency, and terminological clarity.

The aim of the project is to analyze the lexical borrowings and word-formation features of tennis terminology in *Game Point* and to evaluate the effectiveness of their translation into Ukrainian, identifying successful techniques and potential difficulties in rendering specialized sports vocabulary.

Objectives:

- Examine the Ukrainian translation of *Game Point* and determine how tennis terms are rendered, including cases of direct borrowing, calque, descriptive translation, functional equivalents, and transliteration.
- Provide a theoretical overview of translation strategies for sports terminology, with emphasis on challenges specific to lexical borrowings.
- Analyze the word-formation models present in the terminology (compounding, conversion, affixation, abbreviations, etc.).
- Synthesize findings to assess the accuracy, consistency, and stylistic adequacy of the Ukrainian translation of tennis terminology.

The **material** of the study consists of the novel *Game Point* written by Meg Jones – the original version of the year 2025 and the translation of the selected parts of the novel into Ukrainian.

The paper includes introduction, translation part, translator's analysis, and conclusions. The translation project consists of 40 pages. The source text consists of 7,664 words and 41,410 characters with spaces, and the target language translation consists of 5,920 words and 37,954 characters with spaces.

Chapter 1. Translation of *Game Point* by Meg Jones - Мег Джонс, «*Game Point*»

SL Text

A lifetime of giving up everything for this sport had led to this. Arthur Ashe Stadium, US Open final. One set already hers, a single game point separating me from another failure. I was a nervous wreck on the baseline, one hand gripping the handle of my racket, the fingertips of the other pressing into the green material of the ball, gripping so hard I felt like I might never let go.

Across the net, my eyes caught on the serve clock rapidly ticking closer to zero. I was running out of time. The options were: win this point and claw this set back, or miss and the past few months will have been for nothing.

I bounced the ball, repeating the simple words over and over again.

I can do this. I can do this. I can fucking do this.

Catching the ball, I felt prickling against the soft palm of my hand as I tried desperately to hold down the vomit churning in my stomach, the mantra only serving to increase my anxiety and exhaustion. I'd barely slept the night before, tossing and turning and dreading this exact moment.

The moment I lost. Again.

I should be familiar with it by now, but every time is just as devastating as the last. I was staring defeat head on, and she looked like a 5'7" American who had already smelt blood in the water.

Just before the clock reached zero, my arm stretched back, instinct and practice throwing my body into the trophy position. I tossed the ball upwards, swinging my racket forward to meet it, and the final game began.

It landed inside the box and Jasmine Carter lunged

TL Translation

Усе життя, віддане цьому спорту, привело мене сюди. Стадіон Артура Еша, фінал Відкритого чемпіонату США. Один сет уже мій, і лише один гейм-поінт віддаляє мене від чергової поразки. Я стояла на задній лінії — суцільний клубок нервів. Однією рукою стискала руків'я ракетки, а кінчиками пальців іншої впивалася в зелену поверхню м'яча, стискаючи його так міцно, що здавалося — більше ніколи не відпущу.

Через сітку мій погляд зупинився на табло подачі, де стрілка стрімко наближалася до нуля. Час спливав. Варіанти були лише два: виграти це очко й повернути сет собі — або промахнутися, і тоді всі останні місяці зусиль виявляться марними.

Я підкинула м'яч, відбиваючи його об корт, і раз по раз повторювала прості слова:

Я зможу. Я зможу. Я, чорт забирай, зможу.

Коли знову зловила м'яч, відчула, як долоню поколює, а всередині вирує нудота, яку я марно намагалася стримати. Моя мантра лише підсилювала тривогу й виснаження. Минулої ночі я майже не спала — крутилася й боялася саме цієї миті.

Миті, коли я програю. Знову.

Мені б уже звикнути до цього, але щоразу біль така сама, як уперше. Я дивилася поразці просто в очі — і вона мала вигляд американки п'яти футів семи дюймів, яка вже відчула запах крові.

Щойно таймер подачі майже досяг нуля, моя рука відвелася назад, а тіло, за звичкою й завдяки рокам тренувань, стало в позицію трофея. Я підкинула м'яч угору, замахнулася ракеткою, і фінальний гейм почався.

М'яч приземлився всередині квадрата подачі, і Жасмін

forward, returning the shot. She aimed for the open court to my right, but I still carried enough strength in my legs to meet it. The incredible speed of her returns was still hard to adapt to, even after almost two sets.

Jasmine played long and hard from the baseline, glory within her sight while failure was in mine, and I was doing everything I could. She aimed again, making me run to the left as if I was her dog playing fetch, a plaything. She was making it easy to give in, but I couldn't help but try and use the last bit of fight my body had left. But I was bone tired and weary, my initial surge of last-stand adrenaline burning away under the hot September sun.

I got to the shot, managing to hit it back. I was almost caught off my feet by the speed when she fired it right back at me.

Swing and return. Swing and return. She trapped me in a rally, the ball flying back and forth between us, screaming across the net. My arms ached with the intensity, Jasmine's own grunts filling the air along with mine.

I felt the pressure of the moment, the tension of this last battle rising.

Jasmine broke the rhythm of the blistering baseline rally, slicing low over the net. I adjusted, pushing forward on my feet, stretching out to meet the shot. My backhand took everything I had left in me, praying over and over it was enough to end this. To give me one last shot at pulling this set back from the brink.

The ball connected with my strings, refracting back over the net. And then my racket shattered, the head breaking off, leaving only the handle in my hand. Horror filled me as it disintegrated, Carter easily meeting the ball, hitting it softly over the net and winning the point. Closing out the set and taking the match.

Картер кинулася вперед, щоб його прийняти. Вона спрямувала удар у відкриту частину корту праворуч від мене, але в моїх ногах ще залишалось достатньо сили, щоб дістати цей м'яч. Неймовірна швидкість її бекхендів і форхендів усе ще була складною для адаптації, навіть після майже двох сетів.

Жасмін грала довго й жорстко із задньої лінії, бачачи славу перед собою, тоді як я — поразку. Я робила все, що могла. Вона знову спрямувала удар, змушуючи мене бігти ліворуч, наче я її собака, що приносить м'яч, її іграшка. Вона ніби спрощувала мені шлях до здачі, але я все одно намагалася використати останні сили, що залишалися в тілі. Я була виснажена до кісток, перший спалах адреналіну вже згорів під гарячим вересневим сонцем.

Я дістала цей м'яч, ледве встигнувши повернути удар. Майже втратила рівновагу, коли вона миттєво повернула м'яч назад.

Замах і прийом. Замах і прийом. Вона замкнула мене в розігравші, м'яч метався між нами туди-сюди, свистячи над сіткою. Мої руки боліли від напруження, повітря наповнювали наші стогони — її й мої.

Я відчувала тиск цієї миті, напругу останнього бою, що наростала з кожним ударом. Жасмін порушила ритм нашого запеклого обміну ударами із задньої лінії, зробивши слайс низом через сітку. Я змінила позицію, подалася вперед, тягнучись до м'яча. Мій бекхенд вимагав від мене решти сил; я лише молилася, щоб цього вистачило, щоб покласти край цьому й дати мені останній шанс вирвати сет із безодні.

М'яч торкнувся струн, відскочив назад через сітку — і тоді моя ракетка розлетілася, голівка відламалася, залишивши в руці тільки руків'я. Жах охопив мене, коли вона розсипалася. Картер легко зустріла м'яч, м'яко перекинула його через сітку й виграла очко. Закрила сет і виграла матч.

— Гейм, сет, матч — Картер. Два сету проти нуля. 6–1, 6–2. — голос головного судді на вищій потонув у реві захопленого

‘Game, set, match – Carter. 2 sets to love. 6–1, 6–2.’ The voice of the chair umpire was cut off by the roar of the congratulating crowd, embarrassment sinking into my soul and yet again, the roar of the New York crowd was for somebody else.

In a mortifying two sets, Jasmine Carter had claimed the trophy as her own and finally put me out of my fucking misery.

My legs wobbled under my body, but somehow I remained standing up, my attention focused on only the pieces of the handle I still held in my grip.

How the fuck had this happened?

I let out a single laugh, unable to contain my shock any longer. Even my equipment was giving up on me. I looked up, noticing Jasmine standing beside the net.

‘Are you okay?’ she asked, worry creasing her brow. I took a moment and swallowed down my own feelings, remembering how I’d screwed this up two years ago against Scottie Sinclair. I’d been mean and vindictive in a moment when it was uncalled for. I uncurled my hand, wiping my sweaty palm on my skirt as I closed the gap between us.

‘Congratulations,’ I said, pushing down my jealousy that another win had escaped me. Losing was becoming too much of a bad habit. ‘You played a good match.’

‘So did you.’ She smiled brightly as we shook across the net, braids framing her beautiful face. Victory looked good on her. She winked, adding, ‘It’s true what they say about playing against Dylan Bailey.’

I wanted to ask exactly what they said about me, a million versions of Dylan, the ‘cunt’ running through my head, but I didn’t dare ask. Forcing a painful smile to my lips, I released her hand, allowing her to turn and face her celebrating audience.

All throughout the ceremony, I wanted to scream. I stood there; my condolence prize held tightly in my hands as Jasmine

натовпу. Сором палав усередині мене. І знову рев нью-йоркської публіки лунав не на мою честь.

У принизливих двох сетах Жасмін Картер завоювала трофей і нарешті позбавила мене, чорт забирай, цих страждань.

Ноги тремтіли під тілом, але я все ж стояла, втупившись в уламки руків’я, що стискала в долоні.

Як, чорт забирай, це могло статися?

Я видихнула короткий смішок, уже не в силах стримати шок. Навіть моє спорядження здавалося, зрадило мене. Я підвела погляд і побачила Жасмін біля сітки.

— Ти в порядку? — запитала вона, зморщивши брови від турботи.

Я зупинилася на мить, ковтнула емоції, згадавши, як усе зіпсувала два роки тому в матчі проти Скотті Сінклер. Тоді я була жорстокою й мстивою без жодної причини. Розтиснула пальці, витерла спітнілу долоню об спідницю й підійшла ближче до неї.

— Вітаю, — сказала я, намагаючись придушити заздрість від того, що ще одна перемога вислизнула з моїх рук. Програвати ставало надто стійкою поганою звичкою. — Ти добре зіграла.

— І ти теж. — Вона широко всміхнулася, коли ми потисли руки через сітку, її коси-дреди обрамляли гарне обличчя. Перемога їй пасувала. Вона підморгнула: — Кажуть, що матч проти Ділан Бейлі — це завжди щось особливе.

Мені хотілося спитати, що саме вони кажуть — у голові роїлися десятки версій “Ділан”, не надто приємних, але я не наважилася. З силуваною усмішкою відпустила її руку, дозволяючи їй розвернутися до натовпу, що шалено святкував її тріумф.

Під час церемонії нагородження мені хотілося кричати. Я стояла там, міцно стискаючи в руках свою втішну нагороду, поки Жасмін по праву піднімала над головою трофей. На її обличчі сяяла величезна усмішка, а в її руках було те, чого я хотіла більше за все у світі. Я усміхалася так сильно, що аж заболіли щоки,

rightfully took the trophy. She held it above her head, a huge smile spread across her face, the one thing I wanted more than anything in the world held triumphantly in her arms. I smiled so hard my cheeks started to hurt, my jaw clenching through the force of emotion. I bottled it down, held it all in, and tried, really fucking tried, to be happy for her because she deserved it. She won. She won, and I lost. Again.

She walked around the court, claiming it as her own, as she took it all in, basking in the cheer from the crowd, and finally I got to go inside.

There was nobody waiting for me. No coaches or support staff, my friends all off at other matches supporting friends or preparing for their own. My family were on the other side of the world, my sisters running after my nieces, my parents working. They were where they should be, safe in Melbourne.

At least it meant there was nobody to hear me cry and sob so hard it rattled my already pained and aching body.

DISAPPOINTMENT AS DYLAN BAILEY CRASHES OUT OF US OPEN FINAL

In a riveting showdown at Arthur Ashe Stadium, American ace Jasmine Carter sent Australian sensation Dylan Bailey packing in only two sets.

Bailey, who's recently found herself entangled in some juicy off-court drama involving tennis icon Matteo Rossi and his daughter Scottie Sinclair, seemed sluggish and out of sync throughout the match, failing to mount any significant challenge against Carter's overall style of play.

The disappointing defeat has ignited speculation about Bailey's performance trajectory in recent times. While she's been a force to be reckoned with in competitions, her inability to clinch victory in the final stages raises eyebrows and leaves fans questioning her mettle on the biggest stages of the sport.

щелепа напружено зводилася від емоцій. Я загнала все всередину, утримувала, намагаючись — щиро, чорт забирай, намагаючись — радіти за неї. Бо вона це заслужила. Вона виграла. Вона виграла, а я — програла. Знову.

Жасмін обійшла корт, ніби закарбовуючи його як свій, насолоджуючись оваціями публіки. І нарешті мені дозволили піти всередину.

Там на мене ніхто не чекав. Ні тренерів, ні персоналу підтримки. Друзі — на інших матчах, підтримували своїх чи готувалися до власних. Моя родина — на іншому кінці світу: сестри бігають за племінницями, батьки працюють. Вони були там, де мали бути — у безпечному Мельбурні.

Принаймні це означало, що ніхто не почув, як я ридую так сильно, що аж тремтіло й без того зболіле тіло.

РОЗЧАРУВАННЯ: ДІЛАН БЕЙЛІ ВИЛІТАЄ З ФІНАЛУ ВІДКРИТОГО ЧЕМПІОНАТУ США

У напруженому поєдинку на стадіоні Артура Еша американська зірка тенісу Жасмін Картер вибила австралійську сенсацію Ділан Бейлі, здобувши перемогу лише у двох сетах.

Бейлі, яка нещодавно опинилася в центрі гучного позаспортового скандалу, пов'язаного з тенісною легендою Маттео Россі та його донькою Скотті Сінклер, виглядала млявою і незібраною у грі, не зумівши створити серйозної загрози суперниці чи протидіяти тактичному стилю гри Картер.

Ця поразка викликала нову хвилю спекуляцій щодо спортивної форми Бейлі. Попри те, що вона залишається грізною суперницею на корті, її нездатність завершувати турніри перемогою на вирішальних стадіях викликає сумніви у її психологічній витривалості на найвищому рівні світового тенісу.

Автор: Рейчел Кенрік

[...]

STORY BY Rachel Kenric

[...]

Thankfully, she'd at least allowed me to spend last night after the women's final alone. My regular ritual of crying in a corner, ordering wings from the hotel room service, and then crying again in the bathtub to get rid of all the sauce. My classic 'you lost again' tradition. Bathe away the sadness with smoky chipotle BBQ sauce.

She was silent, so I pushed again. 'Besides, I never thought you'd be so judgemental.'

Of course, I knew who Ruari Reilly was. He was ranked number 3 in the men's competition, and number 1 hottie on tour. And there was the added fact he'd just gone and won the US Open. There were countless stories of his exploits, none of which I'd ever been interested in until Inés called me up, begging me to come with her to the party.

'I know you know him,' I crooned, pushing her slightly. 'You had to do promo together after Roland Garros last year. And you did the joint campaign together for ELITE. You should introduce me.'

Inés looked reluctantly across the room. 'I'd like to register my complaint at this terrible idea.'

'Give me one good reason not to introduce me.' Her mouth opened to answer me, and I cut her off before she had a chance to start. 'Other than the man-whoreness. That's not a problem here.'

'He's really full of himself.'

'If all goes to plan, I'll be the one full of him.'

She grimaced. 'God, I hate the straights.'

'So do I, babe.' I laughed at my closest friend. 'But we do make populating the earth a much more straightforward task.'

'This might be the weirdest conversation I've ever had

На щастя, хоча б учора після фіналу серед жінок вона дозволила мені залишитися наодинці. Мій звичний ритуал: поплакати в кутку, замовити крильця через сервіс готелю, а потім ще раз розридатися у ванні, змиваючи з себе весь соус. Класика — традиційне «ти знову програла». Змити смуток димним чіпотле-барбекю.

Вона мовчала, тож я натиснула ще раз:

— До того ж, я ніколи не думала, що ти така осудлива.

Звісно, я знала, хто такий Руорі Рейлі. Третій номер у чоловічому рейтингу й перший красень усього туру. До того ж він щойно виграв Відкритий чемпіонат США. Про його пригоди ходили безліч історій, але мене вони ніколи не цікавили, аж поки Інєс не подзвонила, благально просячи піти з нею на вечірку.

— Я ж знаю, що ти його знаєш, — проспівала я, злегка штовхнувши її. — Ви ж робили промо після Ролан Гаррос торік. І спільну кампанію для ELITE. Познайом мене.

Інєс із неохотою глянула через кімнату:

— Хочу офіційно заявити протест проти цієї жахливої ідеї.

— Назви хоч одну вагому причину, чому не варто, — я не дала їй вимовити й слова. — Крім того, що він бабій. Це тут не проблема.

— Він самозакоханий по вуха.

— Якщо все піде за планом, по вуха буду вже я.

Вона скривилася:

— Боже, як я ненавиджу гетеро.

— Я теж, люба, — розсміялася я. — Але принаймні ми полегшуємо задачу заселення планети.

— Це, мабуть, найдивніша розмова, яку ми коли-небудь вели, — зітхнула вона, допиваючи шампанське. — Гарзд. Ходімо. Познайомлю.

Полегшення легенькою хвилиною пройшло крізь мене. Я вже починала боятися, що вона зтягла мене сюди лише для того, щоб змусити говорити про вчорашнє. Вона рішуче попрямувала

with you.’ She downed the rest of her champagne. ‘Fine. Let’s go. I’ll introduce you.’

A small wave of relief washed through me. I’d begun to worry she’d only forced me along so she could make me talk about yesterday. She stormed ahead, intercepting a waiter on the way over and swapping her empty glass for a new one. Well, at least she meant business. She took a long sip as she reached him, the person Ruari was speaking to dismissing themselves, leaving him alone. I was barely by her side in time for the introduction.

‘Reilly. Good match today. Meet Dylan Bailey,’ she said, with the driest greeting I’d ever heard. My head swivelled towards her, registering there might be something more to her dislike of him. Inés was nice to everyone.

Outside of competition, she was everyone’s best friend, a total people pleaser at heart.

But if her demeanour caught Ruari off guard, it didn’t show. A sly smile curved onto his lips as he repeated my name back. ‘Dylan Bailey. Nice to meet you.’

‘Congrats on your new trophy.’

He shrugged. ‘It’s a replica, but it will still look great in the case.’

The comment struck me like a slap as I fought the urge to scream. The image of my empty shelf at home. I’d made space for trophies, back when I was naive and full of fucking hope. Manifestation, I’d called it. Stupidity is what I now realize it was.

‘I’m sure it will.’ I was unable to keep a bitter edge from my voice.

‘I’m going ... somewhere else,’ Inés said, dismissing herself. Guess her wingwoman duties are done. I took a sip from my glass, refocusing on the redhead. He was all sharp lines, strong jaw and high cheekbones. He could be a model if it wasn’t for tennis.

вперед, перехопивши по дорозі офіціанта й обмінявши порожній келих на повний. Ну що ж, підходить до справи серйозно. Вона зробила довгий ковток саме тоді, коли Руорі залишився сам, і я ледве встигла опинитися поруч до моменту знайомства.

— Рейлі. Гарний матч сьогодні. Познайомся, це Ділан Бейлі, — промовила вона з таким сухим тоном, що я ще ніколи не чула. Я повернула голову до неї, відчуючи, що за її неприязню до нього криється щось більше. Інес була доброю до всіх.

Поза змаганнями вона була душею компанії, справжньою «улюбленицею всіх».

Та якщо її поведінка й застала Руорі зненацька, то він цього не показав. Лукава усмішка викривила його губи, коли він повторив моє ім’я:

— Ділан Бейлі. Приємно познайомитись.

— Вітаю з новим трофеєм.

Він низав плечима:

— Це лише копія, але у вітрині виглядатиме чудово.

Його слова вдарили, наче ляпас. Я стримувала бажання закричати. Перед очима — порожня полиця вдома. Колись я залишила місце для трофеїв — тоді ще наївна і повна, чорт забирай, надії. Я називала це «візуалізацією». Тепер розумію: це була дурість.

— Напевно, так і буде, — не змогла я приховати гіркоту в голосі.

— Я... піду кудись, — сказала Інес, звільняючи себе від обов’язків «підтримки». Схоже, її місія завершена. Я зробила ковток зі свого келиха, знову зосередившись на рудоволосому. Різкі риси обличчя, сильна щелепа, високі вилиці — міг би бути моделлю, якби не теніс.

Він відкинувся назад, сівши на підлокітник крісла.

— То скільки ви зі Скотті дружите?

— Тижнів три, плюс-мінус.

Між його бровами з’явилася складка.

He leaned back, perching himself on the arm of the chair behind him.

‘So how long have you been friends with Scottie?’

‘Three weeks, give or take.’

The space between his eyebrows creased.

‘Do you not know each other very well?’

‘Oh, we’ve played against each other for years. But we weren’t friends.’ I almost had to stifle a laugh at my own words. We weren’t anything near friends. For the last two years, I’d cursed the name Scottie Sinclair. She’d beaten me at Wimbledon a couple of years ago, another women’s singles final. I’d taken it ... badly. But then she’d come forward, admitting to using performance - enhancing drugs and somehow, that had made it all worse.

His head tilted forward in question, a single ginger curl falling across his forehead. ‘Until recently?’

I took a second, trying to figure out if he hadn’t heard or actively didn’t follow the news. ‘Well, we took down her dad together.’

[...]

‘Did you need anything in common?’ He almost laughed. ‘And tennis? Isn’t that enough?’

‘It’s like talking about work. Sometimes, you want a night off.’

‘And what do you think we are going to talk about?’

‘Touché,’ I said, finding the courage to ask the question that had been lingering on my mind all night. ‘How are you this cool about it? Second place.’

He scoffed, ‘I mean, I’m disappointed. It was a hard competition, and to come this close, only to lose to Ruari. But you know, it was the same at Roland Garros. He’s having a good year. You win some; you lose some.’

— То ви не дуже добре знайомі?

— О, ми грали одна проти одної багато років. Але не були подругами, — ледь стримала я сміх від власних слів. Ми й близько не були подругами. Останні два роки я проклинала ім’я Скотті Сінклер. Вона перемогла мене на Вімблдоні кілька років тому — у фіналі жіночого одиночного розряду. Я пережила це... важко. А потім вона виступила публічно, визнавши, що вживала допінг, і якось від того стало ще гірше.

Він нахилив голову, ніби запитуючи, і рудий локон упав йому на чоло. — А до недавнього часу? — уточнив він.

Я зробила паузу, намагаючись зрозуміти, чи він просто не чув, чи справді не стежить за новинами.

— Ну, ми разом «прибрали» її батька з посади, — відповіла я.

[...]

— Вам обов’язково потрібно мати щось спільне? — майже засміявся він. — А теніс? Хіба цього недостатньо?

— Це як говорити про роботу. Інколи хочеться просто вечора без цього.

— А про що, на твою думку, ми будемо говорити?

— Туше, — відповіла я, наважуючись нарешті поставити питання, яке крутилося в голові цілий вечір. — Як ти можеш бути таким спокійним після цього? Друге місце.

Він фиркнув:

— Звісно, я розчарований. Це була складна боротьба, і програти Руарі, коли був так близько до перемоги... Але, знаєш, те саме було й на Ролан Гаррос. У нього просто гарний рік. Інколи виграєш, інколи — ні.

— А я от ще жодного разу не виграла.

— Хіба ти не перемагала на Вімблдоні кілька років тому? — його слова боляче вдарили, як ніж у стару рану.

Я зробила довгий ковток, сподіваючись втопити гіркоту у

‘I haven’t won any.’

‘I thought you won Wimbledon a couple of years ago?’ His words were an unintentional gut punch, the pain of the old wound still not fully healed.

I took a long sip from my drink, hoping to drown the bitterness in my tone.

‘Doesn’t count if your opponent was disqualified for cheating. And imagine that being the only time you’ve won a slam.’

He winced at my words as if he couldn’t stand it himself. Under the table my leg began to bounce nervously.

‘You do make it to a lot of finals,’ he pointed out. I could see his thoughts written across his face: Lots of finals, but no wins.

‘I do.’ Countless finals ran through my mind. The exhaustion of them hitting me all at once. It was vastly underappreciated how much energy it took to get to the final round every single time. Vastly underappreciated the disappointment to walk away empty-handed as well.

His expression softened. ‘What happens?’

I snorted a harsh laugh. ‘I lose.’

‘No.’ He shook his head.

‘What I mean is, why do you lose? What’s different in you, in your play between that final match and all the others?’ A silence fell as we both waited for my response. ‘Sorry, if I’m digging too much.’

‘It’s fine.’ Anger and frustration bit at my words, but the feelings were not directed at him. ‘These are the questions I ask myself over and over. What went wrong? Why didn’t I make the shot? I get so close sometimes only to fuck it up. Did you see the score yesterday? She demolished me. I should be embarrassed for losing like that.’

власному голосі.

— Не рахується, якщо суперницю дискваліфікували за шахрайство. І уяви, що це — єдиний раз, коли ти виграла турнір Великого шолома.

Він скривився від моїх слів, наче й сам не міг цього витримати. Під столом моя нога почала нервово підстрибувати.

— Але ж ти часто приходиш до фіналів, — зауважив він. Я бачила його думки, ніби написані на обличчі: багато фіналів, але жодної перемоги.

— Так, — коротко відповіла я. У голові промайнули безліч фіналів, і виснаження від них накопило все одразу. Майже ніхто не розуміє, скільки сил потрібно, щоб знову і знову доходити до останнього раунду. І як боляче йти з корту з порожніми руками.

Його погляд став м’якшим.

— Що трапляється?

Я видала різкий смішок.

— Я програю.

— Ні, — похитав він головою. — Я маю на увазі, чому ти програєш? Що змінюється в тобі, у твоїй грі, коли настає фінал? — Ми обидва замовкли, чекаючи моєї відповіді. — Вибач, якщо лізу надто глибоко.

— Все гаразд, — слова прозвучали різко, хоча злість була не на нього. — Це ті самі запитання, які я постійно ставлю собі. Що пішло не так? Чому я не зробила той удар? Інколи я так близько — і все одно все псується. Ти бачив рахунок учора? Вона мене просто знищила. Мені має бути соромно за таку поразку.

Він відкинувся на спинку дивана, уважно дивлячись на мене.

— Такі матчі — найгірші.

— Я не робила нічого правильно. Я зробила їй усе надто просто, буквально подарувала перемогу. І навіть не знаю, чому взагалі продовжувала після першого сету.

— Але ж ти приходиш туди, — наполягав він. — А як інші

He pulled back, sitting into the cushion of the booth, his eyes assessing.

‘Those matches are the worst.’

‘I wasn’t doing anything right. I made it so easy for her to win, I practically gave it away. I don’t even know why I kept going after the first set.’

‘But you do get there,’ he pressed. ‘How are the other matches?’

‘Fine. Child’s play,’ I waved my hand as if to push the idea away. I took those matches so easily, so brutally and without a second thought to my opponent. I left girls crying as they left the court, and I fucking loved that power. In contrast, losing felt like a bucket of icy water to pull you from the haze. ‘And then I reach the final and it’s like I can’t keep it together.’

Frustration had me fisting my hands so hard my knuckles turned white.

‘I’m tired of this,’ I admitted. Quitting was for losers, for people who gave up. I’d never ever considered it before, but now ... ‘I’m tired of losing, and I know it’s still second place, and some players would kill for that. But I’m not doing all of this to be second best. I’m here to fucking win.’

He let out a heavy breath, and I felt the tension grow between us, heavy and tangible.

‘Sorry,’ I apologized. ‘I’m ranting and I’m ruining your night. I said a fun drink and here I am being bitter and stupid and —’

‘No, keep going. You said you needed a friend.’

I looked at him for a moment. Really looked. The softened gaze of his dark eyes, the relaxed posture as his long arms stretched out onto the table.

He was listening, interested even.

‘I’ve known you for hours.’ The point felt moot, given everything I’d admitted. Feelings I’d never even told my best

матчі?

— Нормально. Дитячі ігри, — я відмахнулася, ніби стирала спогади. Ті матчі я виграла легко, жорстко, без жодної думки про суперниць. Вони виходили з корту в сльозах — і мені, чорт забирай, подобалось це відчуття сили. А поразка — це як відро крижаної води, яке вириває тебе з туману. — А потім я доходжу до фіналу — і все валиться з рук.

Роздратування стискало мої кулаки так, що пальці побіліли.

— Мені це набридло, — зізналася я. Відступати — для невдах, для тих, хто здається. Я ніколи не дозволяла собі навіть думати про це, але зараз... — Мені набридло програвати. Так, друге місце — це теж щось, і деякі за нього вбили б. Але я не для цього тут. Я тут, щоб, чорт забирай, перемагати.

Він тяжко видихнув, і я відчула, як між нами повисла напруга — щільна, майже відчутна.

— Вибач, — пробурмотіла я. — Розійшлась. Зіпсувала тобі вечір. Обіцяла легкий напій, а замість цього — гіркота, дурниці й...

— Ні, продовжуй. Ти ж казала, що тобі потрібен друг.

Я подивилась на нього. Справді подивилась. М’який погляд його темних очей, спокійна поза, довгі руки, розслаблено покладені на стіл.

Він слухав. І, здається, справді цікавився.

— Ми знайомі кілька годин, — нагадала я, і це прозвучало майже безглуздо після всіх зізнань, які я зробила.

Почуття, про які не казала навіть найближчим. Навіть терапевту.

Олівер знизав плечима. — Кожна дружба з чогось починається.

— У мене є терапевт, — я відпила ще. — Мабуть, треба подзвонити йому.

friends, things I keep buried and safe from my therapist.

Oliver shrugged. 'Every friendship starts somewhere.'

'I have a therapist,' I said, taking another drink. 'I should call them.'

'Is it helping?' he asked easily. 'Therapy?'

'Not really,' I admitted, thinking over the last few weeks, few months.

Sadness coloured the memories blue. 'I get so angry. It's valid most of the time, but it makes this big mess. I lash out and I'm mean. I'm so mean and...' I stopped myself from saying anything else. What had happened with Scottie. I couldn't have known, but maybe if I'd stopped and asked myself why. Why her dad had taken me on to coach so easily. Why Jon, her coach, had taken her back.

[...]

'If you can keep your cool in the final, you'll win. Panic, and you'll end up in the same place.'

'Has anyone actually ever calmed down after being told not to panic?'

'I mean it.' The intensity of his words had me still in my seat, my attention entirely his. 'Sometimes you need somebody who believes you can do it. Someone with no investment in your success other than wishing you the best. I've seen you play; you've got a killer instinct. Nobody on the tour looks forward to a match against you.'

I didn't answer him, struck a little by his enthusiasm.

'I bet,' he paused, thinking to himself. 'If you give yourself a chance and cut yourself a break with the pressure, you can win the Australian Open.' I looked at him. 'You bet?' His answer was a single nod. 'And what do I win if you're wrong?'

'Well, if I'm right, and you keep going and finally take the final in Melbourne, you have to buy us a round of drinks.'

— Допомагає? — спокійно спитав він. — Терапія?

— Не дуже, — зітхнула я, згадуючи останні тижні, місяці.

Смуток зафарбував спогади у синій колір. — Я так часто злюся. І, мабуть, маю на це підстави, але все одно залишаю після себе безлад. Я вибухаю, стаю злою. Дуже злою, і... — я зупинилася, щоб не сказати зайвого. Про Скотті. Я не могла знати, але, може, варто було тоді спитати себе — чому. Чому її батько так легко погодився мене тренувати. Чому Джон, її тренер, прийняв її назад.

[...]

— Якщо ти збережеш холонокровність у фіналі — переможеш. Запанікуєш — і знову опинишся на тому ж місці.

— Та хіба хтось узагалі колись заспокоївся, коли йому сказали «не панікуй»?

— Я серйозно. — Від напруженості його голосу я застигла на місці, вся моя увага належала лише йому. — Іноді тобі просто потрібен хтось, хто вірить, що ти здатна. Хтось, кому не треба твого успіху, окрім як побажати тобі найкращого. Я бачив твою гру — у тебе інстинкт убивці. Ніхто з туру не радіє, коли бачить тебе у сітці суперників.

Я не відповіла, трохи приголомшена його запалом.

— Б'юся об заклад, — він зробив паузу, — якщо ти даси собі шанс і знімеш тиск, ти вигреш Відкритий чемпіонат Австралії.

Я глянула на нього.

— Б'єшся об заклад?

Він кивнув.

— І що я виграю, якщо ти помилишся?

— Якщо я матиму рацію, і ти дійдеш до фіналу в Мельбурні й нарешті переможеш — ти купуєш нам по келиху.

— По келиху? — Я озирнулася, ніби мене розігравали.

‘A round of drinks?’ I looked around as if I was being punked. ‘What? Because you can’t afford to buy your own?’

‘I did just have to pay a divorce solicitor so I’m very out of pocket,’ he pointed out, before continuing, ‘But I’ll make sure it’s an expensive round of drinks.’

‘And if I lose?’

‘I’ll be your wingperson for life?’

‘After tonight’s performance? I don’t think so.’

‘I’ll remind you it wasn’t me who bailed on Felix.’

‘Left him high and dry too.’

I smiled, almost beginning to regret abandoning poor Felix now. At least with him, I wouldn’t be spilling my guts and making bets with relative strangers. I tried to focus on what I’d want from this stupid bet. I wasn’t going to walk away from the court, I knew that. But if I lost again at the Australian Open, it’d sure be nice to win something at least. I took a moment, looking around the bar as if I wanted anything there. My eyes caught the TV screen, a recap of today’s events, Ruari holding a trophy high above his head. Jealousy twisted in my gut, and before I could take a moment to double think it, I answered.

‘Alright, fine,’ I said,

‘If I lose, I get one of your trophies.’

‘A trophy,’ he repeated, dumbfounded.

I nodded, ‘The US Open one looks nice and shiny, and it’s made by Tiffany.’

He stared at me blankly for another beat. And then another, his mouth opening and closing. He pulled himself together enough to repeat me.

‘You want my US Open trophy? The one from last year.’

‘If I lose, I’m going to need something to put on the goddamn shelf.’

His arms folded over his muscled frame as if he was

— Що, сам купити не можеш?

— Я ж тільки що сплатив адвокатові за розлучення, тож я, скажімо так, на міліні, — знизав плечима він.

— Але я подбаю, щоб це була дорога випивка.

— А якщо я програю?

— Буду твоїм вічним «крилом».

— Після сьогоднішнього виступу? Не думаю.

— Нагадаю, що це не я кинув Фелікса.

— І залишила його напризволяще теж я, — посміхнулася я, майже шкодуючи, що покинула бідолаху. Принаймні з ним я не розкривалася б настільки й не уклала божевільних парі з майже незнайомими людьми. Я намагалася зосередитися на тому, чого б я хотіла від цієї безглуздої ставки. Звісно, я не збиралася йти зі спорту, але якби знову програла на Відкритому чемпіонаті Австралії, хотілося б бодай щось виграти.

Я озирнулася, ніби шукала натхнення, і раптом мій погляд зупинився на екрані телевізора: Руорі тримав над головою трофей. Ревнощі закрутилися десь у шлунку, і, не встигнувши все обміркувати, я відповіла:

— Гарзд, домовились. Якщо я програю, я отримаю один із твоїх трофеїв.

— Трофей? — перепитав він, приголомшений.

Я кивнула. — Кубок Відкритого чемпіонату США виглядає гарно, блискуче. І, здається, зроблений Tiffany. Він дивився на мене порожнім поглядом ще кілька секунд. Потім губи відкрилися, закрилися — наче він вагався між сміхом і протестом. Нарешті зібрався настільки, щоб повторити:

— Ти хочеш мій трофей Відкритого чемпіонату США? Той, що з минулого року?

— Якщо я програю, мені ж треба щось поставити на ту кляту полицю. Він схрестив руки на грудях, ніби боровся сам із собою, чи погоджуватись. І саме тоді я зрозуміла — пастку вже розставлено. Навряд чи хтось віддасть свій трофей турніру

battling with himself on whether to agree. I realized then I'd set a trap. There was no way he'd agree to this, especially a Grand Slam trophy.

This way, he'd back out and I was free to do whatever I wanted and – 'Okay. Fine.'

His words struck me cold.

'If you lose, you can have it.'

I swallowed down my surprise; after all, now either way, I'd be a winner.

'You have to stick it out, make it to Melbourne.'

'Excellent. I agree.' I stretched my hand out towards him without any hesitation. He looked at it, still considering exactly what he was agreeing to.

'I feel like I'm paying up a lot more here.' For the second time that night, Oliver's hand slid into mine.

'You did say it would be an expensive round of drinks.'

'Better make it a bar tab.'

'Too late now, you've already agreed.'

He tipped his glass towards me.

'To the second-place losers.'

I couldn't help but return the smile, his words echoing mine. 'To the second-place losers.'

I did as he said, and we fell into an easy rally, hitting back and forth with little additional effort. Just when I got too comfortable, he hit it far to the right, then back to the left, forcing me to run from side to side in a matter of a few seconds. My entire body groaned at me to stop, go home and crawl back into the pit of my hotel room. Nico rushed the net as I lobbed the ball into the air. He caught me out with an overhead, claiming the point and the first set.

'And you're ranked higher than me!' he remarked. 'I think I need to make a few calls!'

Великого шолому просто так.

Так я була впевнена, що він відмовиться, і я зможу робити все, що заманеться, але — «Гаразд. Домовилися». Його слова вдарили мене, немов холодна хвиля.

— Якщо ти програєш — трофей твій.

Я проковтнула подив: тепер у будь-якому разі я виходила переможницею.

— Тільки тримайся до Мельбурна.

— Чудово. Погоджуюсь, — я простягнула йому руку без жодних вагань. Він поглянув на неї, ще раз обмірковуючи, на що саме підписується.

— Маю відчуття, що мені це обійдеться дорожче, — вдруге за вечір рука Олівера ковзнула в мою.

— Ти ж сам сказав, що це буде дороге частування.

— Краще вже закрити рахунок у барі.

— Запізно. Ти вже погодився.

Він підняв келих у мій бік:

— За вічних других!

Я не втрималася від усмішки, повторивши:

— За вічних других!

Я зробив, як він сказав, і ми легко увійшли в ритм розіграшу — удари туди-назад, без особливих зусиль. Коли я вже розслабився, він вдарив різко вправо, потім ліворуч, змушуючи мене бігати від однієї лінії до іншої за лічені секунди. Моє тіло волало зупинитися, повернутися до готелю і впасти в ліжку. Ніко рвонув до сітки, а я закинув м'яч у повітря високим лобом. Він перехопив мене оверхедом і взяв очко — разом із першим сетом.

— І це ти вище за мене в рейтингу! — вигукнув він. — Треба зробити кілька дзвінків!

— Я грав вчора! Я виснажений!

Коли я прийшов, адміністратор подивився на мене так, ніби питав: "Що ти тут забув?"

‘I was playing yesterday! I’m exhausted.’

Even when I arrived, the receptionist had looked at me as if to ask, ‘What on earth are you doing here?’

I held my arm out, extending the racket to point at him. ‘Need I remind you; I beat you at Wimbledon.’

We both made our way to the bench at the side of the court. I noticed a small limp in his walk, and the competitor in me wondered if I should get another game out of him so I could claim a victory. But the weaker and hung-over part cried out for mercy at the thought.

‘That was months ago. And I retired from that match. I practically handed you the win,’ Nico grabbed a water bottle and took a long, deep sip. At least it wasn’t only me feeling it today.

[...]

‘If you worked on your second serve a little more,’ Avery began again, nattering on as she recapped my last match. I looked around the rideshare, the rushing backdrop of New York around me.

She’d been trying to talk for days now. Missing or avoiding her calls was pretty easy, given she still lived in Melbourne.

But she’d caught me on my way to lunch, already running late, and I’d foolishly thought it would be enough to answer and tell her I’d call her later.

But she’d fallen back into her usual way, dissecting every play I’d made as if I hadn’t already kicked myself enough already.

‘I know, I’ll make sure to work on it in practice,’ I answered, trying to satisfy her concern.

I knew she was trying to help; nobody understood how hard it was to lose at tennis as much as Avery. We’d known each other since we were five, training together until I turned pro.

‘Focus on more spin; your kick serve is brutal.’ Was

Я витягнув руку, вказуючи на нього ракеткою:

— Нагадати, що я тебе обіграв на Вімблдоні?

Ми обоє рушили до лавки біля корту. Я помітив легку кульгавість у його ході, і змагальна частина мене подумала, чи не зіграти ще один гейм, щоб здобути офіційну перемогу. Але слабша, похмільна частина благала про пощаду.

— Це було кілька місяців тому. І я тоді знявся з матчу. Можна сказати, я сам віддав тобі перемогу, — Ніко взяв пляшку з водою і зробив довгий, глибокий ковток. Хоч трохи втішало, що сьогодні погано не лише мені.

[...]

— Якби ти трохи більше працювала над другим поданням, — знову почала Ейвері, без упину розбираючи мій останній матч.

Я озирнулася довкола — позаду у вікні миготіла шалена панорама Нью-Йорка.

Вона вже кілька днів намагалася зі мною поговорити. Пропускати чи уникати її дзвінки було нескладно, зважаючи, що вона досі жила в Мельбурні.

Але вона підловила мене дорогою на обід — я вже запізнювалася — і наївно подумала, що буде достатньо відповісти й пообіцяти передзвонити пізніше.

Та вона знову взялася за своє, розкладаючи кожен мій розіграш, ніби я й так уже не картала себе достатньо.

— Знаю, я попрацюю над цим на тренуванні, — відповіла я, намагаючись заспокоїти її турботу.

Я знала, що вона просто хотіла допомогти; ніхто не розумів болю поразки в тенісі так, як Ейвері. Ми знаємо одна одну з п’яти років і тренувалися разом, поки я не стала професійною гравчиною.

— Додай більше обертання; твоя кік-подача просто нищівна. — Була нищівна. Але я не висловила своїх сумнівів, коли машина зупинилася біля ресторану.

— Так, я розумію, — машинально відповіла я,

brutal. But I didn't voice my doubts as the car pulled up outside the restaurant.

'Yeah, I understand,' I said mindlessly as I tried to find my bearings in the unfamiliar city. That had to be the hardest thing about being on tour, waking up in a new place every few weeks and never the place you want to be the most: home.

'Are you listening?' she shouted into my ear, and I winced, realizing I wasn't giving my friend the attention she deserved. She was only trying to help.

'Yes, sorry,' I apologized, pressing the palm of my free hand against my face. I took a moment, inhaling a deep breath, a pang of homesickness hitting me as I instantly missed the crisp taste and smell of the clean air back home. 'I'm running late for lunch.'

'I'm trying to help.'

'I know, and I appreciate that.' I considered trying to put this call off again, but she was already pissed at me for avoiding her. I took a quick glance at my watch, realizing how late I was for my meeting. What difference would another five minutes make?

'How are you doing?' I asked, trying to focus on her for what time I could give her. 'I'm sorry it's been so long since we spoke.'

'I know! I miss you,' she immediately said, her confidence renewed.

'I've been good. I got a promotion at my job last week.'

'Oh, congrats, that's huge!' Pride welled for my friend and the path she had forged outside of tennis. It wasn't easy when the path you saw for yourself disappeared overnight.

'Yeah, it's a big deal.' I could hear her joy down the phone, her tone light and a little braggy but in the way you can be around good friends. 'It's more work, but it's what I wanted.'

'I'm happy for you! That's great news.'

намагаючись зорієнтуватися в незнайомому місті. Це, мабуть, найважче у турі — прокидатися щоразу в новому місці й ніколи не там, де хочеш бути найбільше: удома.

— Ти мене слухаєш? — вигукнула вона просто у вухо, і я скривилася, усвідомивши, що зовсім не приділяю подрузі належної уваги. Вона ж просто хотіла допомогти.

— Так, пробач, — вибачилась я, притискаючи долоню до обличчя. Я зробила глибокий вдих — гострий напад туги за домом накрав мене, і я відразу відчула, як не вистачає того чистого повітря з дому. — Я запізнююся на обід.

— Я ж намагаюся допомогти.

— Знаю, і я ціную це. — Я вагалася, чи не перенести розмову знову, але вона вже сердилося на мене за постійні ухиляння. Я швидко глянула на годинник, розуміючи, наскільки спізнилася на зустріч. Що змінять ще п'ять хвилин?

— Як ти взагалі? — спитала я, намагаючись приділити їй хоч трохи уваги. — Вибач, що ми так давно не говорили.

— Знаю! Я скучила за тобою, — одразу відповіла вона, знову наповнена впевненістю. — У мене все добре. Я отримала підвищення минулого тижня.

— О, вітаю! Це неймовірно! — У мені закипіла гордість за подругу й той шлях, який вона проклала поза тенісом. Адже нелегко, коли обраний шлях раптом йде з-під ніг.

— Так, це справді важливо, — у її голосі я чула радість — легку, трохи хизувальну, але таку, якою можна бути лише з близькою людиною. — Роботи стало більше, але саме цього я й хотіла.

— Я рада за тебе! Це чудова новина.

— Коли ти повертаєшся? — запитала вона. Я щосили намагалася не думати про те, як далеко дім, скільки ще місяців і тижнів залишилося, поки я знову опинюся там, де мені належить бути.

— Я досі у Штатах, тож мене ще трохи часу, — я

‘When are you back?’ she asked. I tried my best not to think too much about how far away home was, how many months and weeks until I’d be back where I belonged.

‘I’m still in the US right now, so it will be a while.’ I pressed my eyes closed, missing my own home, my own mattress. There were only so many hotels and rented apartments I could handle before home wasn’t a want but a physical need. ‘But I’ll be back in the new year for the Australian Open.’

‘We should have a proper catch up then. I miss you so much,’ she repeated, tugging at my heartstrings from the other side of the world.

‘I miss you too.’ I couldn’t remember a time in my life without Avery on the other end of the phone. She always used to be my first phone call. Talking to her, she understood the pressure. Her career had been cut short, but she at least had the experience that my family did not. I said the words to myself, as much as I said them to her, pressing the promise into my homesick heart. ‘I promise, I’ll be home before you know it.’

‘You better be!’ she replied before moving on. ‘I saw your parents the other week.’

‘Really?’ Surprise hit me. Avery knew them well. For ten years, our parents had shared the carpool responsibilities between practices and tournaments but I didn’t know she still spoke to my parents. ‘How are they doing?’

‘Both seem good! They were excited about your run in New York!’ My stomach turned over with shame. I’d called them before the competition began, finding it easier to focus on the matches when I didn’t have to call home all the time. I managed to keep the anxiety at bay without the constant reminder of how much they had given up for me to do this, how much of their time and money had been spent allowing me to compete in this sport and get to this level.

заплющила очі, гостро відчуваючи, як скучила за власним домом, власним матрацом. Скільки можна терпіти готелі й орендовані квартири, поки дім перестає бути просто бажанням і стає фізичною потребою. — Але я повернуся після Нового року — на Відкритий чемпіонат Австралії.

— Треба буде тоді нормально зустрітися. Я так за тобою скучила, — повторила вона, смикаючи за струни мого серця з іншого кінця світу.

— І я за тобою скучила. — Я не пам’ятала жодного періоду свого життя без того, щоб на іншому кінці дроту була Ейвері. Вона завжди була моїм першим дзвінком. Говорити з нею було легко — вона розуміла тиск. Її кар’єра обірвалася надто рано, але принаймні вона знала те, чого не розуміла моя родина. Я сказала це радше собі, ніж їй, притискаючи обіцянку до свого самотнього серця: — Обіцяю, я повернуся швидше, ніж ти встигнеш помітити.

— Краще б так і було! — відповіла вона й одразу додала: — Я бачила твоїх батьків минулого тижня.

— Справді? — здивування пройняло мене. Ейвері знала їх добре. Десять років наші батьки ділили між собою чергування на тренування та турніри, але я й гадки не мала, що вона досі з ними спілкується. — Як вони?

— Усе добре! Вони так раділи твоєму виступу в Нью-Йорку! — Мене пронизало відчуття сорому. Я телефонувала їм лише перед початком змагань — так було легше зосередитись на матчах, не відволікаючись на дзвінки додому. Так я утримувала тривогу під контролем, без постійного нагадування про те, скільки вони пожертвували, щоб я могла грати у цей спорт і досягти такого рівня.

[...]

— Ділан, ти знову програла, — почала вона тихим голосом. Я проковтнула це непотрібне нагадування. — Як ти

[...]

‘Dylan, you lost again,’ she began, her voice low. I swallowed down the unnecessary reminder. ‘How are you really?’

‘I’m ...’ I considered telling her the truth. How I couldn’t sleep. How badly scared I was to get back onto a court. How I’d been blowing off my practice time to do literally anything else. ‘I’ll bounce back.’ The lie was easy, the words perfectly rehearsed since I’d been repeating them for a week. Even longer if we counted the competitions before.

‘Are you thinking of quitting?’

The sudden bluntness of her question left me almost lost for words, my stuttered response unconvincing. ‘N-n-no.’ I struggled to maintain eye contact. Coughing to clear my throat, I tried again. ‘Of course not. I’m not finished.’

Again, I looked around for a waiter, already regretting agreeing to this lunch and praying for an interruption. Imogen was always straight to the point.

‘But you aren’t thinking about changing tactics? Considering any other coaches? Are you still rebuilding your team?’

‘I like going it alone.’ I shrugged. ‘And I’ve still got some of my team.’ I thought of my hitting partners, my physio, my agent.

I’d gone through a lot of changes in the last year, jumping from coach to coach, and in some cases, using some of the people that they insisted on. Years of working with different people, different teams, trying to find the right fit, it had become as exhausting as playing. I knew I wasn’t the easiest person to work with sometimes.

Pig headed. Arrogant. Bitch. I’d heard it all, and in the last few months. But I knew my body, knew where to put my feet

насправді?

— Я... — я вагалася, чи сказати їй правду. Як я не можу заснути. Як страшно мені знову виходити на корт. Як я ухиляюся від тренувань, займаючись будь-чим іншим. — Я поверну форму. — Брехня злетіла легко, слова ідеально відрепетирувані, бо я повторювала їх цілий тиждень. А може, й довше — ще від попередніх турнірів.

— Ти думаєш про те, щоб кинути?

Раптова прямота її запитання майже вибила мене з рівноваги; моя збита з пантелику відповідь прозвучала непереконливо.

— Н-ні... — я намагалася не відводити очей. Кашлянувши, щоб прочистити горло, повторила: — Звісно, ні. Я ще не закінчила.

Я знову озирнулася в пошуках офіціанта, вже шкодуючи, що погодила на цю зустріч і молячись про будь-яке переривання. Імоджен завжди переходила одразу до суті.

— Але ти ж не думаєш змінити тактику? Розглянути інших тренерів? Ти ще перебудовуєш свою команду?

— Мені подобається працювати самій, — я знизала плечима. — І частина моєї команди досі зі мною. — Я згадала своїх спаринг-партнерів, фізіотерапевта, агента.

За останній рік я пройшла через безліч змін, перескакуючи від тренера до тренера, іноді працюючи з тими, кого вони наполегливо радили. Роки співпраці з різними людьми, різними командами в пошуках правильного складу стали такими ж виснажливими, як і сама гра. Я знала, що не завжди легко зі мною працювати.

Уперта. Зарозуміла. Стерва. Я чула це не раз, особливо останнім часом. Але я знала своє тіло, знала, як ставити ноги й як тримати цю кляту ракетку. Постійна зміна тренерів і нескінченна низка їхніх помічників ще голосніше луною відбивалися у пресі,

and how to hold a goddamn racket. The revolving door of coaches and the slog of other staff they took along with them made an even louder racket in the press, paired with articles about how ‘difficult Dylan’ couldn’t keep anyone around. The entire thing made me feel more alone.

‘Really?’ Imogen asked, not bothering to hide the surprise across her features.

‘Imogen, what are you not saying?’ I was getting sick of beating around the bush, of her playing games. She was supposed to be my mentor, not my therapist, she could tell me the fucking answers.

Her back straightened before she spoke. ‘You say you’re fine, but you just lost another final. And 6–1, 6–2?’ She gasped a laugh. ‘I don’t think I’ve ever watched anyone lose so badly in New York. She dominated you.’

‘Wow, thanks.’ She continued as if I had said nothing. ‘Then you come in here, late.’

‘I’m always late.’

[...]

DISAPPOINTMENT DYLAN REUNITES WITH COACH BROOKE TURNER: CAN SHE TURN THE TIDE OF DEFEAT?

Aussie tennis ace Dylan Bailey is back in the game with her old coach, Brooke Turner! Bailey, notorious for choking in finals, has fans buzzing as she teams up again with the no-nonsense Turner. Their split two years ago after a Wimbledon wipeout had tongues wagging with rumours of off-court clashes.

Now, with Bailey’s career at a crossroads, can Turner whip her into shape and turn those final losses into wins? The court’s buzzing, and all eyes are on this fiery reunion!

I swung, the strings of my racket meeting the shot in

де виходили статті про «важку Ділан», яка не здатна нікого втримати поруч. Усе це тільки посилювало мою самотність.

— Справді? — здивувалася Імоджен, навіть не намагаючись приховати вираз обличчя.

— Імоджен, що ти не договориєш? — мені вже набридло ходити колами, слухати її натяки. Вона мала бути моїм наставником, а не психотерапевтом — могла б просто сказати, у чому річ.

Вона випрямилася, перш ніж заговорити:

— Ти кажеш, що все гаразд, але ж ти знову програла фінал. І з рахунком 6–1, 6–2? — вона видихнула короткий смішок. — Не думаю, що я колись бачила, щоб хтось так ганебно програвав у Нью-Йорку. Вона тебе просто розчавила.

— Вау, дякую. — Вона продовжила, ніби я й не озвалася: — А потім ти ще й приходиш сюди запізно.

— Я завжди запізнююся.

[...]

РОЗЧАРУВАННЯ. ДІЛАН БЕЙЛІ ЗНОВУ ОБ’ЄДНУЄ СИЛИ З ТРЕНЕРКОЮ БРУК ТЕРНЕР: ЧИ ЗМОЖЕ ВОНА ЗЛАМАТИ СЕРІЮ ПОРАЗОК?

Австралійська тенісистка Ділан Бейлі повертається у гру разом зі своєю колишньою тренеркою, Брук Тернер! Бейлі, відома тим, що «ламається» у фіналах, знову привертає увагу фанатів, об’єднавшись із безкомпромісною Тернер. Їхнє розставання два роки тому після розгромної поразки на Вімблдоні породило чутки про конфлікти поза кортом.

Тепер, коли кар’єра Бейлі на роздоріжжі, чи зможе Тернер повернути її у форму та перетворити ті фінальні невдачі на перемоги? Тенісний світ гуде — усі стежать за цим запальним возз’єднанням!

Я зробив замах — струни моєї ракетки зустріли м’яч у повітрі, скеровуючи його на інший бік корту. За ним полетів

mid-air, directing it over to the other side of the court. Another followed, and I kept the same backhand slice, matching the pace of the ball machine firing on the opposite side.

The Davis Cup in Manchester was due to kick off the next day, and I was burning off some nervous energy with a bit of late-night practice. The rest of the practice courts were empty, the long room only lit up at my court, the rest in darkness.

Just me, the court and a racket.

I tried to stop my mind from straying to thoughts of the first match tomorrow. I knew my competitor well, had played and beaten him before.

But even before New York, something felt off in my playing. My attention was too easily distracted.

Focus. Body side on. Move forward. Elbow bent. Wrist firm. Keep the racket high, 90 degrees. And slice. Hit ball. Reset. Repeat. Focus.

Repeating the motion over and over, I tried to commit it to muscle memory. I was between coaches, not yet able to find somebody I worked well with. Every time we sat down to discuss goals, they had these big ideas of Grand Slam finals and how to work on my footwork. Truthfully, they sounded like they had more ambition than I did.

As I returned another ball I heard my phone, the vibration rattling the frames in my bag, splitting my attention. I tried to fight the urge to check it when another shot fired into the side of my body. With a yelp, I looked across the court at the reloading machine. Finding the remote, I paused the barrage of balls before giving into the urge to check.

DYLAN

You up?

A grin broke out across my face, shaking my head at the

інший, і я знову виконав той самий бекхенд-слайс, підлаштовуючись під темп машини, що подавала м'ячі з протилежного боку.

Кубок Девіса в Манчестері мав розпочатися наступного дня, і я розганяв нервову енергію пізнім нічним тренуванням. Решта тренувальних кортів стояла порожня, і лише мій був залитий світлом — довге приміщення занурювалося в темряву за його межами.

Тільки я, корт і ракетка.

Я намагався стримати думки, щоб не повертатися до завтрашнього матчу. Суперника я знав добре — уже грав із ним і перемагав.

Але навіть ще до Нью-Йорка щось у моїй грі пішло не так. Увага розсіювалася надто легко.

Зосередься. Плечі боком. Рухайся вперед. Лікоть зігнутий. Зап'ястя міцне. Тримай ракетку високо, під кутом дев'яносто градусів. І зріз. Удар. Перезапуск. Повтор. Фокус.

Повторюючи рух знову й знову, я намагався закарбувати його в м'язовій пам'яті. Я був між тренерами, ще не знайшов того, з ким міг би працювати комфортно.

Щоразу, коли ми сідали обговорювати цілі, вони говорили про фінали турнірів Великого шолома, про те, як треба вдосконалювати роботу ніг. Якщо чесно, здавалося, що в них було більше амбіцій, ніж у мене.

Коли я відбив черговий м'яч, почув, як телефон у сумці задрижав, брязкаючи рамками й відволікаючи мене. Я намагався не зважати, але черговий м'яч влучив мені в бік. Зойкнувши, я подивився на машину, що перезаряджалася. Знайшовши пульт, я зупинив шквал м'ячів і не втримався — перевірів телефон.

Ділан

- Ти не спиш?

Усмішка сама з'явилася на обличчі. Похитавши головою, я відкрив камеру й зробив селфі з кортом на тлі.

message before I opened the camera up, snapping a selfie with the court in the background.

DYLAN

My inside-out forehand is off.

Can you help?

I didn't waste another moment, my finger automatically going to her contact and calling her on FaceTime.

Ring. Ring. Ring.

Maybe I'd been too hasty. Should've just texted her back instead. She accepted, her tanned face filling the entire screen, the phone a little too close as her brows pressed together in confusion.

'I was going to send you a video.' Dylan pulled the phone away, allowing me to see her from the shoulders up, revealing the oversized green T-shirt she was wearing. Her long brown hair was pulled back in a bun, her cheeks flushed pink from exercise.

'This is easier,' I shrugged, sitting down on the bench. 'Set up your phone and show me what you're doing.'

Dylan knelt down, placing her phone on the ground. She struggled to prop it up, the phone falling as she swore under her breath. I sat down, taking a sip from my bottle, almost unable to tear my eyes away from her.

She moved back behind the baseline, pressing the button on the remote of her own machine. A couple of balls flew past her before she started moving forward on her left foot, rotating her upper body and shoulders. She loaded the backswing, the racket pulled back, primed and in position to create maximum power, and as the ball arrived at the perfect spot, she swung, brushing the strings up the back of the ball with topspin. She reset, moving over and over again to hit each shot that flew her way.

I analysed each movement: her footwork; the power of her

Ділан

- У мене не виходить внутрішній форхенд.

Допоможеш?

Я не вагався жодної миті — палець автоматично натиснув її контакт і почав FaceTime-дзвінок.

Дзвінок. Дзвінок. Дзвінок

Може, я поспішив. Варто було просто відповісти текстом. Та вона прийняла виклик — її засмагле обличчя заповнило весь екран, телефон був надто близько, брови зведені від здивування.

— Я ж хотіла надіслати тобі відео, — сказала Ділан, віддаляючи телефон, і тепер я бачив її від плечей угору: на ній була широка зелена футболка, а довге каштанове волосся зібране в пучок; щоки рожеві від навантаження.

— Так простіше, — знизав я плечима, сідаючи на лаву. — Встанови телефон і покажи, що ти робиш.

Ділан опустила навколішки, поставила телефон на підлогу, намагаючись закріпити його. Пристрій кілька разів падав, поки вона не вилаялась упівголоса. Я зробив ковток води, не в змозі відвести від неї погляд.

Вона відійшла за задню лінію, натисла кнопку на пульті своєї машини. Кілька м'ячів пролетіли повз неї, перш ніж вона зробила крок лівою ногою вперед, розвернула корпус і плечі. Зробила замах — ракетка відведена назад, готова створити максимальну силу, — і коли м'яч опинився в ідеальній точці, вона вдарила, ковзнувши струнами по м'ячу з топспіном. Вона відновила позицію і знову, і знову відбивала кожен м'яч, що летів до неї.

Я аналізував кожен рух: роботу ніг, силу замаху, таймінг — намагаючись зрозуміти, у чому саме проблема, про яку вона говорила. Вона повернулася до телефону, обличчя ще більш порожевіло, а на лобі блищала тонка плівка поту.

— Ну що? — запитала вона, виглядаючи невпевнено.

swing; timing, waiting to see the issue she was speaking about. She headed back to the phone, her skin flushed a deeper pink, a light sheen of sweat across her brow.

‘Well?’ she asked, looking unsure.

I paused, trying to understand. ‘Who said there was a problem?’

She sat down on the ground, her exhaustion clear. ‘Brooke’s been on my ass all day about it.’

I paused, considering my reply. ‘I don’t know what to tell you, Dylan. It looked fine to me. Is it your shot selection she had a problem with?’

‘No, it’s this specific movement.’ Her head fell backwards with a groan.

‘We ran drills all day and then she kept hauling me over my positioning, my footwork. I laid in bed for hours trying to understand the movement. I can’t tell you how long I spent in front of the mirror trying to get it the way she kept telling me to do it.’

I tried to pick my words carefully. ‘Did you think there was a problem before?’

She bit her lip, my attention caught on the pull of her teeth. ‘Not really. I think she’s still punishing me for the paperweight.’

It had only been a week since the news broke that Brooke was rejoining Dylan’s team. She’d been whisked away to some German training camp in preparation for the China Open later in the month. I’d seen it work out with other players before, going back to basics with a coach who knew you well.

But Brooke had a reputation. She was an effective coach for the right kind of person, but Dylan did not strike me as that kind of person. Especially since the entire tour knew of their past together.

‘It’s going well then?’ I joked lightly, pushing myself up

Я зробив паузу, намагаючись зрозуміти. — А хто сказав, що є якась проблема?

Вона опустила на підлогу, цілком виснажена. — Брук сьогодні цілий день пиляла мене за це.

Я промовчав, обдумуючи відповідь. — Не знаю, що тобі сказати, Ділан. На мій погляд, усе виглядало нормально. Її не влаштував твій вибір ударів?

— Ні, саме цей рух, — зітхнула вона, закинувши голову назад. — Ми весь день ганяли вправи, і вона без кінця дорікала мені за позицію, за роботу ніг.

Я годинами лежала в ліжку, намагаючись зрозуміти цей рух. Навіть перед дзеркалом тренувалась, щоб зробити так, як вона наказувала.

Я обережно добирав слова.

— А ти раніше сама вважала, що є проблема?

Вона прикусила губу, і моя увага зосередилася на цьому русі.

— Не зовсім. Думаю, вона досі карає мене за ту прес-пап’є.

Минув лише тиждень, відколи стало відомо, що Брук знову приєднується до команди Ділан. Ту одразу відправили до тренувального табору в Німеччині, готуватися до Відкритого чемпіонату Китаю. Я бачив, як інші гравці поверталися до старих тренерів — це іноді допомагало.

Але в Брук репутація була особлива. Вона ефективна з тими, хто може витримати її манеру, та Ділан точно не з тих. Особливо зважаючи на їхнє минуле, відоме всьому туру.

— То все добре, так? — пожартував я, підводячись із лавки й починаючи збирати м’ячі, розкидані по корту.

— Вона завжди була твердолобою, — поскаржилася Ділан, піднімаючись і наслідуючи мене, — але тепер, здається, вважає мене дитиною.

from the bench to begin cleaning up the balls that sat abandoned across the court.

‘She’s always been a hard ass,’ Dylan complained, climbing to her feet, copying me as she cleaned up her own court, dragging the ball basket in her free hand. ‘But I swear it’s like she thinks I’m still a child.’

‘How long did you work with her?’ She sighed so loudly I felt like even without the call, I’d be able to hear it from Manchester. ‘Too long. But she took me pro, taught me a lot. I felt like I owed her.’

‘I understand.’

Even playing singles, it could start to feel like a team sport, especially behind the scenes. At the height of everything, with your coach, trainer, physiotherapist and an agent to tie it all together, it could become a tight-knit group. And while you’re the boss, you don’t exactly feel like one. It can be a good working relationship with the right people, or descend into a circus act with the wrong.

‘But you know you don’t owe anyone anything except respect when you pay them.’

‘Respect went out the window with the paperweight.’

‘I hope you’ve worked on your anger issues since then.’

‘My therapist taught me some breathing exercises.’

I shook my head at her. Maybe while we were at it, we should get her a better therapist, the advice was about as useful as giving her a stress ball.

Dylan grabbed the opportunity to change the subject. ‘How are you feeling about tomorrow?’

I almost winced at the question. ‘It will be fine.’

Her eyebrows pushed up. ‘Glad you’re feeling confident then.’

‘I am confident.’

‘You don’t sound it,’ she said. ‘That, and the fact you are

— Скільки ви з нею працювали разом? Вона видихнула так гучно, що, здавалося, я почув це навіть без дзвінка. — Занадто довго. Але вона зробила мене професіоналкою, багато чому навчила. Я почувалася їй винною.

— Розумію.

Навіть коли граєш в одиночку, це відчувається як командний спорт — тренер, фізіотерапевт, агент — усі навколо тебе. І хоч ти ніби головний, насправді так не здається. З правильними людьми це робочий союз, із неправильними — суцільний цирк.

— Але ти ж розумієш, — наголосив я, — ти нікому нічого не винна, крім поваги, якщо платиш їм.

— Повага вилетіла у вікно разом із тим прес-пап’є.

— Сподіваюся, ти попрацювала над своїми спалахами гніву?

— Мій терапевт навчив мене дихальних вправ.

Я похитав головою. Може, варто було б знайти їй кращого терапевта — його поради не були ефективнішими за антистресову кульку.

Ділан скористалася нагодою змінити тему:

— Як ти почувася перед завтрашнім матчем?

Я майже скривився. — Усе буде добре.

Вона підняла брови. — Рада, що ти такий упевнений.

— Я — упевнений.

— Не схоже, — сказала вона.

— І той факт, що ти зараз на корті серед ночі, теж не додає впевненості.

— Не міг заснути, — знизав плечима.

— Думав, стомлю себе.

— І як, допомагає? Її голос луною пролунав у тиші ночі. Я глянув довкола — сусідні корти порожні.

— Можливо, допомогло б, але мені прилетів “пізній дзвінок із натяком”.

also out on a court in the middle of the night.’

‘I couldn’t sleep.’ I shrugged. ‘Thought I’d tire myself out.’

‘Is it working?’ Her voice rang from the phone, breaking the quiet of the night. I looked around, the courts to my side empty.

‘Well, it might’ve but then I got a booty call.’

Her expression flattened. ‘This was not a booty call.’

‘Sending “You up?” isn’t a booty call to you?’

She shrugged, a sly grin on her lips. ‘I wanted to get your attention.’

We’d been texting ever since the party, but this was the first time we’d FaceTimed – or called for that matter – and now we were, I realized the ease of conversation with her. I was surrounded by friends on the tour, people I’d known for years, but I’d never felt so alone as in these past few months. Now it felt like every time I had a wash of the same loneliness, my phone buzzed, and I’d find Dylan complaining or threatening to steal my trophy early, or anything, as if she could read my mind from across the sea.

‘Certainly did that.’ I smiled before relenting, allowing myself to be a little more honest with her. ‘I feel fine about tomorrow. It’s the match after that, and the one after that, and so on.’

She rolled her eyes. ‘Confidence clearly isn’t the issue here.’

I laughed, but barely, growing afraid of what I’d admit, what words would escape me, and I’d realize how much I’d been lying to myself. And for how long. ‘I think I’m feeling burnt out. Like ... have you ever wondered what else is out there?’

‘Like aliens?’

‘Like career paths.’

Dylan paused. ‘Does it sound cocky if I say no?’

Вона насупилась. — Це не був “пізній дзвінок із натяком”. — “Ти не спиш?” — це не він?

Вона знизала плечима, грайливо усміхнувшись. — Хотіла привернути твою увагу.

Ми листувалися від тієї вечірки, але це була наша перша FaceTime-розмова. І тільки зараз я відчув, наскільки легко з нею говорити. Хоча я мав друзів у турі, останні місяці почувався страшенно самотнім.

Та щоразу, коли це відчуття накочувало, телефон оживав — і Ділан писала, жартувала чи бурчала, ніби відчувала мене на відстані.

— Увагу точно привернула, — усміхнувся я, а потім став трохи відвертішим. — Я нормально ставлюся до завтрашнього матчу. Просто хвилює наступний. І той після нього. І ще той далі.

Вона закотила очі. — З упевненістю у тебе, схоже, все гаразд.

Я засміявся, але коротко — боявся, що скажу зайве й визнаю, скільки часу сам себе обманював. — Здається, я просто вигорів. Ти коли-небудь думала, що могло бути щось інше?

— Типу інопланетяни?

— Типу інша кар’єра.

Ділан замислилась. — Це звучить зарозуміло, але — ні.

— Типова відповідь профі, — сказав я.

Для більшості з нас усе починалося змалечку — ракетка в руках раніше, ніж ми навчилися ходити. Це не вибір, а багаторічне тренування тіла й розуму, відданість, що межує з самознущенням. Думати про іншу кар’єру — значить визнати поразку. А спортсмени не вміють миритися з поразкою.

Я глянув на екран — вираз її обличчя пом’якшав. — Це

‘You sound like a tennis pro.’ I wasn’t surprised. For a lot of us, it felt like our parents put a racket in our hands immediately upon our exit from the womb. The choice for this career path was made early, and it was less a decision than a gruelling amount of work, body and mind conditioning, and a level of dedication that bordered upon self-harm. Considering another career path was admitting defeat. And for professional athletes – we don’t adjust well to defeat.

When I looked back at my phone, Dylan’s expression had softened. ‘This is all I’ve ever wanted,’ she admitted. ‘Well, not this exactly, I imagined a couple more trophies, but I have a certain bet that ensures I’ll at least walk away with one this year.’

‘Very funny.’

‘You agreed to it!’

‘Don’t remind me.’

She laughed, the noise breaking the silence. ‘All I do is remind you.’

‘Which is why I’m asking you to stop.’

She ignored my request. ‘While I can’t say I’ve considered what comes next, I have considered doing literally anything else.’

I could relate. When the going got tough, the hard practices, the games you lost despite every best effort, anything seemed better than tennis. But my problem wasn’t the relentless grind. It was that I was finding myself increasingly unmotivated.

‘What keeps you going?’ ‘Insanity?’ she laughed. ‘And a certain bet I’m supposed to not mention anymore.’ I watched a smile grow on her lips. ‘I think it’s because as much as defeat is hard, I still love the sport. The struggle isn’t anything new, but exhaustion is, and while I know what might be good for my mental health, stopping feels like stopping a boulder from rolling down a hill.’

все, чого я коли-небудь хотіла, — зізналася вона. — Ну, може, я уявляла кілька трофеїв більше, але маю одну ставку, що гарантує хоча б один цього року.

— Дуже смішно.

— Ти ж сам погодився!

— Не нагадуй.

Вона розсміялася, її сміх розірвав нічну тишу. — Я ж тільки й роблю, що нагадую.

— От саме тому прошу — припини.

Вона проігнорувала моє прохання. — Хоч не думала, що буде далі, але точно думала про “будь-що, тільки не теніс”.

Я розумів її. Коли все йде не так — програші, виснажливі тренування — будь-яке інше життя здається легшим. Але моя проблема не в тому, що було важко. Просто я втрачав мотивацію.

— Що тебе тримає?

— Божевілья? — сміхнулася вона. — І та сама ставка, яку я не повинна згадувати. — Посмішка торкнулася її губ. — Знаєш, мабуть, попри поразки я все одно люблю цей спорт. Боротися складно, але втома — це нове відчуття. Я знаю, що треба відпочити, але зупинитися — це як спробувати спинити валун, який котиться з гори.

— Неможливо, — підсумував я.

— Поки не впаде на землю.

— Саме так, — зітхнула вона.

Ділан піднялася, прибираючи ракетку.

— Йду спати. Ти мене відволікаєш.

Я всміхнувся, теж складаючи своє спорядження. — Це ти мені написала.

— А дзвінок почав ти. — Вона підняла сумку, ще тримаючи телефон так, щоб я бачив її, поки вона прямувала до готелю.

‘Impossible,’ I summarized. ‘Until the boulder hits the ground.’

She sighed. ‘Exactly.’

Dylan set her phone down as she stood, shoving her racket away. ‘I’m heading back in. You’re too much of a distraction.’

I smirked, her movement striking me into action, putting my own equipment away. ‘You’re the one who texted me.’

‘And you started this call.’ She shouldered her bag, still holding her phone so I could see her as she made her way back towards her hotel.

‘Like it isn’t the highlight of your entire day,’ I replied, making sure everything around the court was tidied away before turning off the floodlights.

‘Given it’s twenty past midnight, there’s not much to compare it to.’

Shadows covered her face as she walked back to the hotel. I paid extra attention, almost tripping up myself as I watched, making sure she made it back to a better-lit area.

‘Shit,’ I swore, wincing at the reminder of the time. ‘I might actually have been too cocky about the match tomorrow.’

‘You’ll be fine,’ she waved my concerns away. ‘It’s in the afternoon, right?’

My eyebrows pushed up. ‘Been stalking me again, have you?’

She reached the inside of the hotel. ‘I pay attention to all the tournaments.’

‘Likely story,’ I teased as I reached my own hotel, heading straight for the lift. As I waited, my eyes were on the screen, making sure Dylan was safe as she got inside her own lift. It made me smile a little, seeing how in sync we were, no matter the miles.

‘We should do something about that ego of yours, Anderson. Over-inflated doesn’t begin to cover it.’

— Наче це не найкраща частина твого дня.

— Зважаючи, що вже двадцять хвилин по півночі — конкуренції небагато.

Тіні вкривали її обличчя, поки вона йшла. Я уважно стежив, аби переконатися, що вона дійшла до освітленого місця.

— Чорт, — вилаявся я, глянувши на годинник. — Може, я й справді занадто самовпевнений щодо завтрашнього матчу.

— Та все буде добре, — махнула вона рукою. — Матч же після обіду, так?

Я підняв брови.

— Знову стежиш за мною?

Вона вже входила до готелю.

— Я просто слідкую за всіма турнірами.

— Так я й повірив, — пожартував я, заходячи до свого готелю й натискаючи кнопку ліфта.

Поки чекав, дивився на екран, аби впевнитися, що Ділан безпечно дісталася до ліфта. Було навіть приємно — ми були синхронні, попри відстань.

— Твоє еґо треба трохи підлікувати, — сказала вона. — Переповнене — це ще м’яко.

— Каже велика Ділан Елізабет Бейлі.

Ліфт прибув, і я натиснув поверх. Вона теж йшла коридором, очевидно до своєї кімнати.

— О, то я переслідую тебе, а ти навіть знаєш моє по батькові?

— Я просто готував поліцейський рапорт. Для ордеру на заборону наближення треба повне ім’я, — пожартував я, коли двері ліфта зачинилися.

Сподівався, що інтернет не обірветься. Вона тим часом

‘Says the great Dylan Elizabeth Bailey.’

My lift arrived, and I got in, pressing the button to my own room. Dylan was walking down another corridor, I assumed, heading to her room.

‘Okay, I’m the stalker but you know my middle name.’

‘I was doing research for my police report. They need your full name for the restraining order,’ I joked, the lift doors closing behind me. Silently, I prayed the internet didn’t cut out as the machinery jolted into action. I watched the screen, noticed she had paused, the phone at a weird angle. She moved again, going from light to dark, and I realized she had reached her room.

‘Jesus, I chased one man down the street ...’ She trailed off, lights turning on around her.

‘Yelling my name, might I add,’ I joked as the lift arrived at my floor.

‘I was trying to get your attention.’ Her voice rang out in the empty hallway. I pulled my key card from my pocket, reaching my bedroom.

‘By alerting every single one of my numerous and rabid fans?’ I dumped my tennis bag by the door before pushing my trainers off my feet. I considered a shower for a brief moment before relenting to the call of the bed.

‘Oh, there’s that ego again.’ When I looked back, she too was lying on her bed, her hair now free from her bun, spiralling out across her white duvet.

I reminded myself I was not interested in anyone, no matter how beautiful they were.

‘You know, nobody has ever accused me of having a massive ego,’ I pointed out. ‘Maybe it’s a personal thing with you.’

‘Maybe I can bring out your competitive side.’ She yawned then, eyes softly closing.

увійшла до свого номера.

— Боже, я лише одного разу побігла за чоловіком вулицею... — бурмотіла вона, вмикаючи світло.

— І при цьому волала моє ім’я! — додав я, виходячи з ліфта.

— Хотіла привернути твою увагу, — луною пролунав її голос у порожньому коридорі.

— Ага, сповістити кожного мого “фаната”, — сказав я, кидаючи тенісну сумку біля дверей і знімаючи кросівки.

Душ здався непотрібною розкішшю — мене вже тягнуло до ліжка.

— О, знову его. — Коли я глянув на екран, вона вже лежала в ліжку, волосся розпущене, розсипалося по білому покривалі.

Я нагадав собі, що не зацікавлений — байдуже, наскільки вона гарна.

— Знаєш, ніхто ще не казав, що в мене гігантське его, — сказав я.

— Може, це особисте у тебе?

— Може, я просто пробуджую твою конкурентність. — Вона позіхнула, очі повільно заплющувалися.

— Тобі варто спати, — нагадав я, стримуючи власний позіх.

— Нам обом. — Її слова були правдою, але я не хотів завершувати розмову.

Я сказав собі, що це через нове відчуття дружби, без масок і фальші.

Але насправді — вона, як ніхто, розуміла мене.

— Якщо не поговоримо до твого матчу — бажаю удачі! — сказала вона.

‘You should sleep,’ I reminded her, fighting off my own yawn.

‘We should both sleep.’ Her eyes looked heavy but her words were true, nonetheless. That didn’t mean I fought the need to end the call any less.

I told myself it was because the friendship was new, like a fresh start where there’s no pretence of pretending everything was fine. But really, I felt like more than anyone else I knew, she could understand how I felt.

‘If we don’t talk before your match tomorrow, then good luck!’ she said. ‘Although I’m sure you don’t need it.’

‘Thanks,’ I said, sadness curling up around my edges. I could’ve stayed up all night with her. ‘Goodnight.’ The words tasted so sour.

‘Night.’ She moved to end the call, but instead panic wrapped itself around me as a single thought slammed into me. ‘Wait, Dylan.’ The words fell out of me, my mind going back to the original reason for the call.

‘Yeah?’

I swallowed down my panic, taking another moment to consider my words. ‘Don’t let Brooke ...’ I trailed off, trying to get the sentiment right.

‘Don’t let her bully you. If you don’t think there’s anything wrong with the movement, and she can’t give you specifics, don’t let her make you feel awful about it,’ I warned, trying to calculate if I was overstepping.

From what I could see with Dylan and her playing, footwork and game play weren’t the issue. But another person bringing her down, toying with her confidence for fun, it was the last thing she needed.

[...]

— Хоча, думаю, вона тобі не знадобиться.

— Дякую, — відповів я, відчуваючи, як у мені розливається сум.

Міг би базікати з нею цілу ніч.

— На добраніч.

— Ніч. — Вона потяглася, щоб завершити дзвінок, але я, охоплений раптовим страхом, вимовив:

— Зачекай, Ділан.

— Так?

Я проковтнув хвилювання. — Не дозволяй Брук... — замовк, добираючи слова.

— Не дозволяй їй тиснути на тебе.

Якщо ти не відчуваєш проблеми, а вона не може пояснити конкретно — не давай їй змусити тебе сумніватися в собі, — попередив я, не впевнений, чи не перегиною.

З того, що я бачив, у Ділан не було проблем ані з технікою, ані з грою. Але якщо хтось спеціально підриває її впевненість, це останнє, що їй зараз потрібно.

[...]

Chapter 2. Lexical borrowings translation and word formation models of tennis terminology in *Game Point* by Meg Jones

2.1. Meg Jones: life, writing style, and the genre-style characteristics of *Game Point*

Meg Jones is a contemporary Scottish author who writes within the field of modern romance fiction, with a particular focus on sports romance. She resides in Aberdeen, which serves as both her place of residence and a cultural background influencing her writing. (Meg Jones, 2025)

Before pursuing a literary career, Meg Jones worked as an engineer in the oil and gas industry. This professional background contributes to the disciplined structure of her narratives and the realistic depiction of career-oriented characters. Her transition into writing began on digital storytelling platforms, particularly Wattpad, where she developed her narrative voice and gained initial readership. (Meg Jones, 2025)

The author has acknowledged the influence of contemporary romance writers, particularly Sally Thorne, whose works contributed to shaping Jones's interest in character-driven romantic narratives. In addition, her personal engagement with tennis, albeit at an amateur level, significantly informs the authenticity of the sports setting in her fiction. (Penguin Books UK, 2026)

Over the course of her writing career, Meg Jones has contributed to contemporary romance fiction, particularly within the sports romance subgenre. Her most notable work is the novel *Game Point* (2025), which forms part of the Game, Set, and Match series. The first book in the series is *Clean Point* (2024), the third book *Set Point* (2026) has recently been published, and the fourth and final book in the series *Match Point* is expected to be published next year.

Despite the emerging nature of her career, her work already demonstrates a consistent focus on themes such as ambition, emotional resilience, and the psychological challenges faced by professional athletes. The publication of *Game Point* in 2025 marked a significant step in establishing her as a promising voice in sports-centered romantic fiction. (Meg Jones, 2025)

The writing style of Meg Jones can be characterized as representative of contemporary romance prose, combining emotional depth with accessible language and structured narrative development.

The novels of Meg Jones are characterized by dynamic, engaging dialogue that closely reflects natural speech patterns in contemporary communication. Her characters express themselves with emotional openness, subtle humor, and psychological depth, which makes their interactions feel authentic and relatable. In *Game Point*, conversations between athletes, coaches, and close acquaintances reveal not only professional concerns but also personal insecurities, ambitions, and evolving relationships, contributing to a realistic and immersive narrative environment. (Romance.io, 2025)

One of the defining features of her style is its character-centered focus. The narrative is primarily driven by the psychological and emotional evolution of the protagonists. Her female characters are typically portrayed as independent, ambitious, and professionally engaged, while male characters often exhibit emotional intelligence and supportiveness. This approach aligns with modern tendencies in romance literature that emphasize equality and mutual development within relationships. (Meg Jones, 2025)

Another important stylistic feature is the integration of realism and romantic narrative. Jones effectively combines romantic plotlines with detailed depictions of professional environments, particularly the world of competitive sports. This dual focus allows for a multidimensional narrative in which personal and professional conflicts intersect.

Her works also demonstrate the use of established romance tropes, such as “friends-to-lovers,” “slow-burn romance,” and “forced proximity.” These elements provide structural predictability while allowing for variation in character development and thematic exploration. (Romance.io, 2025)

From a linguistic perspective, the author employs clear, contemporary, and expressive language. The narrative is often dialogue-driven, which enhances immediacy and emotional engagement. The style avoids excessive complexity, thereby ensuring accessibility while maintaining narrative depth.

Moreover, a significant stylistic characteristic of *Game Point* is the integration of specialized tennis terminology into the narrative. Terms such as *match*, *tournament*, *Grand Slam*, and *coach* are used not only in their direct meanings but also as part of the broader narrative structure. This creates a professional discourse layer that enhances the authenticity of the text and is particularly relevant for linguistic analysis.

The narrative structure of the novel alternates between two main plot lines:

1. The professional development of the characters within the tennis world.
2. The gradual formation of romantic relationships.

This dual structure contributes to the dynamic progression of the narrative and maintains reader engagement.

Using internal monologue and emotional introspection allows a deeper understanding of the characters' motivations and psychological states. The emotional tension is often built gradually, corresponding to the "slow-burn" model typical of contemporary romance.

So, Meg Jones represents a new generation of romance writers who successfully combine genre conventions with elements of professional discourse. Her novel *Game Point* exemplifies the hybrid nature of contemporary sports romance, where emotional narrative and specialized terminology coexist within a unified stylistic framework.

Summerising, from a linguistic point of view, the text is of particular interest due to its incorporation of tennis terminology, which contributes to the formation of a specialized lexical field. This makes the novel a valuable source for the study of lexical borrowings and word-formation processes within sports discourse.

2.2. The particularities of sports discourse; borrowings, word formation in tennis lexis

Modern sports discourse represents a highly dynamic lexical system influenced by globalization, media communication, commercialization, and intercultural interaction. Sports vocabulary, particularly tennis terminology, constantly evolves through lexical borrowing, semantic expansion, abbreviation, and innovative word-formation processes. These linguistic phenomena create considerable challenges for translators because sports lexis combines technical precision, emotional expressiveness, colloquial speech, and cultural specificity.

As a contemporary sports romance novel, *Game Point* by Meg Jones combines elements of romance fiction with the highly specialized sphere of professional tennis. Since the novel is set within the world of international tennis tournaments and professional athletes, it contains a significant amount of tennis terminology, which plays an important role in shaping the authenticity and realism of the narrative.

In linguistic studies, terminology is generally defined as a system of special words or expressions used in a particular field of knowledge, profession, science, or sport to denote specific concepts. (Cambridge D., Terminology, n.d.) Terminology may be classified into several types, including scientific terminology, technical terminology, medical terminology, legal terminology, military terminology, and sports terminology. (Merriam-Webster, Terminology, n.d.) In the case of *Game Point*, the dominant type is sports terminology, more specifically tennis terminology, represented by lexical units such as *Grand Slam*, *baseline*, *tie-break*, *racket*, *serve*, *match point*, *forehand*, and *Australian Open* (Jones, 2025). These terms function not only as professional vocabulary but also as stylistic markers that immerse the reader into the atmosphere of competitive tennis and reflect the professional identity of the characters.

The novel vividly illustrates how specialized sports terminology functions not only as professional vocabulary but also as an essential stylistic device that shapes the atmosphere of the novel and reflects the inner world of the characters. That is why the novel is rich on the realistic depiction of matches, training sessions, tournaments, rankings, and player–coach interactions.

The opening description of Dylan Bailey during the US Open final immediately establishes the highly specialized context of professional tennis: “*Arthur Ashe Stadium, US Open final. One set already hers, a single game point separating me from another failure.*” (Jones, 2025, p. 12). The use of terms such as *Arthur Ashe Stadium*, *US Open final*, and *game point* places the reader directly inside the discourse of elite international tennis. The terminology is naturally integrated into the narrative, creating authenticity and emphasizing the high stakes of the match. Similarly, the phrase “*I was a nervous wreck on the baseline, one hand gripping the handle of my racket*” (Jones, 2025, p. 13) contains core tennis vocabulary such as *baseline* and *racket*, which are central elements of tennis discourse.

Moreover, the novel contains extensive descriptions of tennis matches that combine technical terminology with emotionally expressive narration. For example, the rally scene demonstrates how sports terminology contributes to the dynamic rhythm of the text: “*Swing and return. Swing and return. She trapped me in a rally, the ball flying back and forth between us, screaming across the net.*” (Jones, 2025, p. 14). Terms such as *rally*, *baseline rally*, *backhand*, *slice*, *returns*, and *net* are not isolated technical words; instead, they become part of the emotional and psychological tension of the scene. The description “*Jasmine broke the rhythm of the blistering baseline rally, slicing low over the net*” (Jones, 2025, p. 15) illustrates the integration of tactical tennis vocabulary into literary narration. The terminology here functions descriptively, helping readers visualize the mechanics and intensity of professional play.

The novel *Game Point* also highlights the physical and psychological demands of professional sport through specialized descriptions of movement and technique. During training sessions, detailed technical vocabulary appears repeatedly: “*Focus. Body side on. Move forward. Elbow bent. Wrist firm. Keep the racket high, 90 degrees. And slice. Hit ball. Reset. Repeat. Focus.*” (Jones, 2025, p. 58). This passage reflects authentic coaching discourse and demonstrates how sports terminology structures professional training routines. Another technically rich passage describes Dylan’s forehand mechanics: “*She loaded the backswing, the racket pulled back, primed and in position to create maximum power, and as the ball arrived at the perfect spot, she swung, brushing the strings up the back of the ball with topspin.*” (Jones, 2025, p. 60). Terms such as *backswing*, *topspin*, *footwork*, *inside-out forehand*, *second serve*, and *kick serve* reflect the specialized nature of tennis language and reinforce the professional realism of the novel.

The vivid descriptions also reveal the important narrative role of sports terminology. In literary analysis, description is understood as a stylistic device used to portray actions, emotions, atmosphere, and physical environments in detail. In this novel, descriptions frequently combine technical tennis vocabulary with emotional characterization. For example, Dylan’s emotional collapse after losing the US Open final is intensified through sports terminology: “*Game, set, match – Carter. 2 sets to love. 6–1, 6–2.*” (Jones, 2025, p. 14). The formulaic announcement of the chair umpire contrasts sharply with Dylan’s inner devastation, emphasizing the emotional cruelty of defeat in professional sport. Similarly, media discourse surrounding athletes is represented through sports journalism language: “*Bailey, notorious for choking in finals,*” “*another women’s singles final,*” and “*the disappointing defeat has ignited speculation about Bailey’s performance trajectory.*” (Jones, 2025, p. 25). Such expressions demonstrate how sports terminology extends beyond the court into public and media representation.

Tennis terminology historically contains many borrowings, especially from French and English. Since modern tennis culture is largely international and dominated by English-language media, many terms are used globally without translation. (Stoykov, Indjian, & Ivanova, n.d.)

In linguistics, borrowing refers to the process by which one language adopts words, expressions, or linguistic features from another language as a result of cultural, social, scientific,

or professional contact between speech communities. Borrowed lexical units are commonly called *loanwords* or *borrowings*. According to linguistic theory, borrowings usually appear when a language lacks a term for a new concept, object, technology, or phenomenon, or when foreign vocabulary becomes prestigious and widely used in international communication. (Oxford R., Borrowing in Linguistics, n.d.)

Some borrowings preserve their original form, while others undergo phonetic, grammatical, or orthographic adaptation when transferred into another language. (Britannica, Loanword Definition, n.d.)

Tennis vocabulary is rich in metaphorical and conceptual structures. Terms such as *break* (Jones, 2025, p. 13) (as in winning the opponent's service game) employ spatial/warfare metaphors to denote seizing an opponent's ordered advantage; *hold* (Jones, 2025, p. 12) frames the retention of one's service game as preserving the status quo. These patterns align with cognitive-linguistic theory which posits that sport language reflects networks of bodily, spatial and social experience (Kowalikowa, 2009; Lakoff & Johnson, 1980).

Another important aspect of the analysis is word formation, which refers to the processes through which new lexical units are created in a language. (E.Britannica, Word Formation, n.d.) Word formation is highly significant in sports terminology because sports vocabulary constantly evolves together with new techniques, strategies, technologies, and professional practices. The main word-formation models found in tennis terminology include compounding, affixation, conversion, abbreviation and semantic shift. (E.Britannica, Word Formation, n.d.) Compounding is especially productive in tennis vocabulary, producing terms such as *match point*, *tie-break*, *baseline*, and *dropshot* (Jones, 2025). Conversion can also be observed in units like *serve* or *fault* (Jones, 2025), which may function as both nouns and verbs depending on the context.

As a result, *Game Point* demonstrates how contemporary sports romance fiction combines emotional storytelling with authentic professional discourse. The extensive use of tennis terminology, technical descriptions, and sports-related word-formation models creates a realistic representation of elite tennis while simultaneously deepening character development and emotional conflict. Through vivid descriptions of matches, training sessions, media pressure, and psychological exhaustion, the novel transforms specialized sports vocabulary into an important literary and stylistic element of the text.

2.3. Analysis of lexical borrowings translation techniques and word formation models in Game Point

This chapter presents a detailed practical analysis of word formation models in Meg Jones' *Game Point* and the lexical borrowings translation techniques used in rendering them into Ukrainian. The selected lexical borrowing tools include Translation Techniques Classification (Molina & Hurtado Albir, 2002) and such word formation models as compounding, conversion, suffixation, prefixation, abbreviation etc. The analysis is presented in the form of comparative tables supported by commentary that justifies the translator's choices and examines the effectiveness of each solution.

While Peter Newmark's theory (1988) provides a macro-level understanding of translation orientation through semantic and communicative translation, Molina and Hurtado Albir (2002) offer a micro-level classification of practical translation techniques. In the translation of tennis terminology itself, especially borrowings, techniques by Molina and Hurtado Albir are more efficient, to my mind. According to that, I will focus on such an approach.

Borrowing is one of the most productive methods of lexical enrichment in sports language. Because English dominates international sports communication, many tennis terms are directly transferred into other languages.

Molina and Hurtado Albir (2002) classify borrowing as a direct translation technique involving the transfer of a lexical item from the source language into the target language. They distinguish between: Pure Borrowing - This technique transfers a source-language term directly

into the target language without modification. It is commonly used when the borrowed term is already internationally recognizable or when preserving the original sports atmosphere is important; Naturalized Borrowing - The borrowed term adapts to the phonetic or grammatical system of the target language. (Molina & Hurtado Albir, 2002) Examples of pure borrowing include:

- *tie-break* - *тай-брейк* (Jones, 2025, p. 79),
- *match point* - *матч-пойнт* (Jones, 2025, p. 13),
- *ace* - *еїс* (Jones, 2025, p. 14),
- *coach* - *коуч* (Jones, 2025, p. 14).

These lexical units demonstrate minimal structural adaptation and preserve the semantic and stylistic characteristics of the original English terminology.

Naturalized borrowing, by contrast, undergoes phonetic, orthographic, grammatical, or morphological adaptation in accordance with the norms of the Ukrainian language. Such adaptation allows the borrowed unit to function as an integrated element of the target-language lexical system. Examples include:

- *racket* - *ракетка* (Jones, 2025, p. 12),
- *tennis* - *теніс* (Jones, 2025, p. 17),
- *trainer* - *тренер* (Jones, 2025, p. 21),
- *tournament* - *турнір* (Jones, 2025, p. 49).

In these cases, the borrowed lexemes acquire Ukrainian grammatical markers and conform to the phonological and word-formation patterns of the recipient language. Consequently, the terms become more accessible to Ukrainian readers while preserving their specialized sporting meaning.

Besides direct borrowing, Molina and Hurtado Albir (2002) emphasize that borrowed elements frequently interact with other translation techniques. One of the most common accompanying techniques is calque, which involves the literal translation of lexical components. Another productive strategy is description, where the translator explains the meaning of a specialized term through an expanded lexical structure. Furthermore, established equivalence is used when a stable and conventional Ukrainian counterpart already exists in sports discourse.

For example, the term *baseline player* - *гравець задньої лінії* (Jones, 2025, p. 12), which combines elements of description and calque, since the semantic components of the English expression are rendered literally while simultaneously clarifying the player's tactical position on the court. Similarly, the term *Grand Slam* - *турнір Великого шолома* (Jones, 2025, p. 35), demonstrating the interaction of established equivalence and calque. The translation preserves the metaphorical structure of the original term while employing a conventional equivalent accepted in Ukrainian sports terminology.

The translation also demonstrates the use of established equivalence, which is applied when the target language already possesses a conventional and stylistically appropriate equivalent. Examples such as *serve* - *подача* (Jones, 2025, p. 12) and *double fault* - *подвійна помилка* (Jones, 2025, p. 33) show that the translator prioritizes clarity, readability, and immediate comprehension. In these cases, preserving the English lexical form would be unnecessary because stable Ukrainian sports equivalents already exist and are commonly used in tennis broadcasting and sports journalism.

Amplification is also frequently employed in sports translation to provide additional contextual clarification necessary for target readers. The term *wild card* - *спеціальний допуск* (Jones, 2025, p. 41) exemplifies amplification, since the translation explicates the functional meaning of the concept instead of reproducing the English structure directly. Similarly, the scoring term *love* - *нуль очок* (Jones, 2025, p. 13) demonstrates descriptive translation aimed at eliminating ambiguity for readers unfamiliar with the specific conventions of tennis scoring terminology.

The analysis of tennis terminology in *Game Point* demonstrates that the dominant translation strategy is the preservation of English borrowings through transliteration and

naturalization. According to Molina and Hurtado's classification (2002), pure borrowing and naturalized borrowing are the most frequent techniques because tennis terminology is highly internationalized. Nevertheless, other techniques are applied such as established equivalent, amplification, description, calque and this combination allows to preserve both the authenticity of sports discourse and the readability of the Ukrainian translation.

Tennis discourse demonstrates a high level of morphological productivity, as many specialized terms are formed through compounding, affixation, conversion, abbreviation, and semantic shift. These word-formation processes contribute to the precision, conciseness, and expressive capacity of professional sports communication.

One of the most productive word-formation methods in tennis terminology is compounding. Compound terms combine two or more lexical stems into a single semantic unit describing technical actions, tactical positions, or game situations. For example, the term *baseline - задня лінія* (Jones, 2025, p. 12) consists of the components *base* and *line*. Similarly, *dropshot - укорочений удар* (Jones, 2025, p. 282) combines the lexical elements *drop* and *shot*. Another example is *underarm serve - подача знизу* (Jones, 2025, p. 37), where the multi-word compound structure describes a specific serving technique. Compounding allows English tennis terminology to compress complex sporting concepts into concise lexical units that remain semantically transparent for professional communication.

Another productive mechanism applied in translation is conversion, which involves a functional shift of a lexical item from one grammatical category to another without formal morphological change. The term *rally - розіграш* (Jones, 2025, p. 13) illustrates this phenomenon, since it may function both as a noun and as a verbal element in sports discourse. A similar process can be observed in the term *fault - помилка подачі* (Jones, 2025, p. 79), which primarily functions as a noun but may also acquire verbal characteristics in sports commentary. Conversion contributes to the dynamic and flexible nature of English sports language, especially in live commentary and journalistic narration.

The translation also demonstrates the productivity of affixation in tennis terminology. Suffixation is represented by the term *server - гравець, що подає* (Jones, 2025, p. 47), formed through the addition of the suffix *-er*, which denotes the performer of an action. The Ukrainian translation conveys the semantic role of the participant through descriptive rendering. Prefixation can be observed in terms such as *semifinal - півфінал* (Jones, 2025, p. 31) and *overhit - занадто сильний удар* (Jones, 2025, p. 13). The term *semifinal* contains the prefix *semi-* meaning "half", preserving the morphological structure of the original term. In the case of *overhit*, the prefix *over-*introduces the meaning of excessiveness. Prefixation enables the formation of semantically nuanced terms that accurately describe technical features of tennis performance.

Abbreviation is another important word-formation model frequently used in international sports discourse. The acronym *ATP (Association of Tennis Professionals) - ATP (Асоціація тенісистів-професіоналів)* (Jones, 2025, p. 95) functions as a globally recognized abbreviation within professional tennis communication. In Ukrainian, the acronym is typically preserved in its original form while accompanied by explanatory decoding. The preservation of abbreviations reflects the internationalization of sports terminology and the tendency toward linguistic economy in professional discourse.

Finally, the translation demonstrates the process of semantic shift, or terminologization, whereby a common lexical item acquires a specialized meaning within a professional sphere. The term *seed - сіяний гравець* (Jones, 2025, p. 139) originally belongs to general English vocabulary; however, within tennis discourse it denotes a ranked player in a tournament bracket. This semantic specialization illustrates how ordinary lexical units develop technical meanings under the influence of professional sports usage.

This analysis demonstrates that the most productive word-formation models are conversion, compounding, but affixation, abbreviation and semantic specialization is widely used in tennis terminology too. Due to the international nature of professional sports communication.

Overall, the practical analysis of tennis terminology in *Game Point* by Meg Jones demonstrates the linguistic complexity of translating sports discourse from English into Ukrainian, particularly in relation to lexical borrowings and word-formation patterns. The analytical tables presented in this chapter reveal a wide range of tennis terms formed through compounding, affixation, abbreviation, semantic shift and conversion, as well as the translation techniques applied to preserve their semantic precision, stylistic authenticity, and professional function within the target text. Since modern tennis vocabulary is highly internationalized and largely influenced by English, the translation process required not only lexical equivalence but also sensitivity to the conventions of Ukrainian sports discourse and reader comprehension.

The translation of tennis terminology demanded more than direct linguistic substitution; it required an understanding of the communicative role of sports lexis, the stylistic atmosphere of competitive narration, and the structural peculiarities of English word formation. Throughout the analysis, several key translation approaches were identified as particularly relevant to the rendering of tennis borrowings and specialized vocabulary.

Conclusion

The translation and linguistic analysis of the tennis novel *Game Point* by Meg Jones provided a valuable opportunity to investigate the peculiarities of sports terminology, lexical borrowings, and word-formation models in contemporary English fiction. The diploma paper focused on the translation of tennis terminology into Ukrainian and examined the ways in which specialized sports vocabulary functions within a literary context. The conducted research demonstrated that the translation of sports lexis is a complex and multifaceted process that requires not only linguistic competence but also cultural awareness, stylistic sensitivity, and a deep understanding of the thematic specificity of the source text.

The second chapter of the research concentrated on the lexical and stylistic characteristics of tennis terminology in *Game Point* and explored the translation challenges connected with borrowings and word formation. Particular attention was devoted to the biography and literary style of Meg Jones, whose writing combines elements of contemporary sports fiction, emotional narration, and realistic depictions of professional tennis culture. The analysis revealed that the author actively employs authentic tennis terminology to create credibility, emotional intensity, and a dynamic atmosphere throughout the novel. Terms connected with serves, rallies, scoring systems, tactics, equipment, and player interaction contribute significantly to the realism of the narrative and help immerse the reader in the world of professional tennis.

The research demonstrated that sports terminology in the novel includes a considerable number of lexical borrowings, internationalisms, abbreviations, compound words, derivatives, and converted lexical units. Many tennis terms have entered the English language through French or other European languages, preserving their international character and facilitating their partial adaptation into Ukrainian sports discourse. However, despite the existence of many internationally recognized terms, the translation process often required careful lexical and stylistic adjustment in order to preserve semantic accuracy and stylistic naturalness.

An important aspect of the study was the analysis of translation techniques proposed by Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir (2002). The research confirmed that the successful translation of sports terminology requires the application of multiple translation techniques depending on the communicative situation, stylistic function, and contextual meaning of each lexical unit. Among the most frequently used techniques (see *Appendix A*) were pure borrowing (31,6%), naturalised borrowing (21,1%), calque (15,8%), amplification (5,3%), equivalence (15,8%), and descriptive translation (10,5%). These techniques enabled the preservation of both the informational value and stylistic expressiveness of the original tennis terminology.

The analysis of word-formation models (see *Appendix B*) showed that tennis terminology in *Game Point* is characterized by the active use of compounding (26,1%), conversion (21,7%),

suffixation (13%), prefixation (17,4%), abbreviation (8,7%) and semantic shift (13%). Such flexibility enriches the expressive potential of sports discourse but simultaneously creates additional difficulties during translation into Ukrainian, where grammatical and lexical structures differ significantly from English.

Borrowing proved especially effective in translating internationally recognized tennis terms that already function within Ukrainian sports discourse. At the same time, descriptive translation and established equivalence were necessary in cases where direct lexical equivalents were absent or stylistically inappropriate. The application of transposition and grammatical adaptation allowed the translator to maintain the fluency and naturalness of the Ukrainian text while preserving the dynamic rhythm characteristic of sports narration. Furthermore, contextual substitution were frequently employed to reproduce the emotional tension and competitive atmosphere of tennis matches described in the novel.

The practical translation experience demonstrated that literary translation of sports fiction differs substantially from the translation of purely technical sports texts. In *Game Point*, tennis terminology performs not only an informative but also an artistic and emotional function. Sports lexis contributes to characterization, narrative pacing, conflict development, and the creation of psychological tension. Therefore, the translator must preserve not only terminological precision but also the stylistic and emotional effect of the original text. This balance between terminological accuracy and literary expressiveness became one of the central challenges throughout the translation process.

The conducted analysis also confirmed that translation transformations play a crucial role in achieving adequacy and readability in the target language. Literal translation alone often proved insufficient because many English tennis terms possess associative, idiomatic, or context-dependent meanings. Consequently, the translator had to combine semantic precision with stylistic adaptation in order to ensure the accessibility of the text for Ukrainian readers while preserving the authenticity of professional tennis discourse.

In conclusion, the translation and analysis of tennis terminology in *Game Point* by Meg Jones demonstrated the close interrelation between language, sport, and culture. The research highlighted the importance of lexical borrowings and productive word-formation models in the development of contemporary sports vocabulary and emphasized the necessity of applying flexible translation strategies when working with sports fiction. The conducted study confirmed that the translation of tennis terminology requires not only theoretical knowledge of translation studies and linguistics but also practical awareness of sports discourse and contextual usage. Through the application of translation techniques proposed by Molina and Hurtado Albir (2002) it became possible to preserve the semantic, stylistic, and emotional integrity of the original text in Ukrainian translation.

Ultimately, the research contributes to a deeper understanding of sports translation as a specialized field of literary and linguistic study and demonstrates the significance of tennis terminology as an integral component of contemporary English-language fiction.

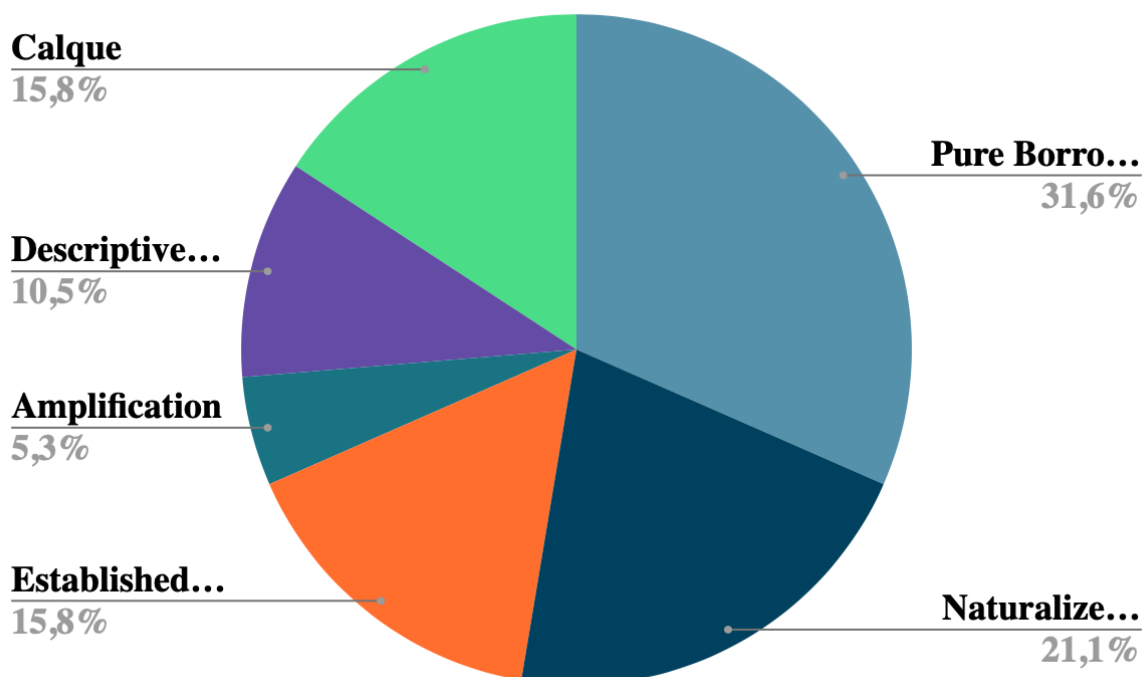
References

1. Abdelheq, Benabdelaziz. (n.d.). *Peter Newmark's model of translation procedures (techniques)*, from <https://www.scribd.com/document/727012272/4-Peter-Newmark-s-Model-of-Translation-Procedures-Techniques-Methodology>
2. Braçaj, Morena. (2015). *Procedures of translating culture-specific concepts*. Mediterranean Journal of Social Sciences, from https://www.researchgate.net/publication/273307113_Procedures_of_Translating_Culture-Specific_Concepts
3. Cambridge Dictionary. (n.d.). *Terminology*. In *Cambridge Dictionary* from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/terminology>
4. Encyclopaedia Britannica. (n.d.). *Loanword*. In *Encyclopaedia Britannica* from <https://www.britannica.com/topic/loanword>
5. Encyclopaedia Britannica. (n.d.). *Word formation*. In *Encyclopaedia Britannica* from <https://www.britannica.com/topic/word-formation>
6. Jones M. (2025). *About Meg Jones*, from megjoneswrites.com
7. Jones M. (2025). *Game Point*
8. Klégr, A., & Bozděchová, I. (2019). *Sports terminology as a source of synonymy in language: The case of Czech*. Alicante Journal of English Studies/Revista Alicantina de Estudios Ingleses, (32), 163–186, from <https://doi.org/10.14198/raei.2019.32.07>
9. Kowalikowa, J. (2009). *Language of sport in the context of communication and culture*. Studies in Physical Culture and Tourism, 16(1), 5–22.
10. Lakoff, G., & Johnson, M. (1980a). *Conceptual metaphor in everyday language*. The Journal of Philosophy, 77(8), 453–486. <https://doi.org/10.2307/2025464>
11. Lakoff, G., & Johnson, M. (1980b). *Metaphors we live by*. University of Chicago Press.
12. Mamatkulova, Mahliyo. (2025). *Word Formation In English: Mechanisms, Models, and Lexical Innovation*, from <https://www.wosjournals.com/index.php/shokh/article/view/7313/7680>
13. Merriam-Webster. (n.d.). *Terminology*. In *Merriam-Webster Dictionary* from <https://www.merriam-webster.com/dictionary/terminology>
14. Molina, Lucía, & Hurtado Albir, Amparo. (2002). *Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach*. Meta, 47(4), 498–512. <https://www.uv.es/tronch/TradEspII/Trans-Techn-Molina-Hurtado.pdf>
15. Newmark, P. A. Textbook of Translation. Shanghai: Shanghai Foreign Language Education Press, 2018.
16. Oxford Reference. (n.d.). *Borrowing*. In *Oxford Reference* from <https://www.oxfordreference.com/display/10.1093/oi/authority.20110803095512509>
17. Palupi M. E. (2021). *The techniques of translation and uses the V diagram system*. Journal of English Language and literature Volume 6, Issue 1, March 2021 from <https://scispace.com/pdf/the-techniques-of-trasnslation-and-uses-the-v-diagram-system-1m3uj7mrq1.pdf>
18. Penguin Books UK. (2026). *Meg Jones*, from <https://www.penguin.co.uk/authors/308991/meg-jones>
19. Romance.io. (2025). *Game Point by Meg Jones*, from <https://www.romance.io/books/67d7ec1430af7e6124aaff17/game-point-meg-jones>
20. Stoykov, Krasimir, Indjian, Krikor, & Ivanova, Albena. (n.d.). *Linguistic aspects in tennis terminology: Origins, development, and etymology*.
21. Tronch, Jesús (n.d.). *Translation procedures or techniques*, Universitat de València, from <https://www.uv.es/tronch/Tra/TranslationProcedures.html>

Appendices

Appendix A

Translation Techniques by Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir (2002)

Appendix B Word Formation Models

